

Svobodné zednářství

a jeho poměr

- 1. k náboženství vůbec a katolickému zvláště,**
- 2. k monarchickým státům a**
- 3. ku školství ve smyslu katolickém.**

Napsal

P. Vilém Sladomel,
kněz církevní.

NVT (2011)

V PRAZE.

Tiskem a nákladem Cyrillo-Methodějské knihtiskárny (J. Zeman a spol.)
1890.

Bohatství literatur světových co do spisů, jednajících o „svobodném zednářství“, jeho původu, rozšíření, tendenci, účelu a úspěších obavy hodných, — nedostatek knih toho druhu v milém našem jazyku českém, — jakož i povinnost svatá „čeliti zlu protikladem,“ — jakož i ta příčina, že svobodné zednářství — jak už mocně patrně — rozvinulo už i u nás v Čechách strašlivou činnost svoji, jsou příčinou sepsání této knížečky.

Nevlastním si jiného než projev dobré vůle, vrcholící ve přání, by jiné, opravdu osvědčené péro veliké této povinnosti vším úsilím se chopilo a československému lidu našemu vylíčko ne z části jako tuto, nýbrž úplně onu tajemnou dílnu „zednářskou“, z níž pošel potměšilý „tichý boj“ proti odvěkým řádům členstva namířený:

I. na hlavu a srdce katolické církve;

II. proti monarchickému státu zaváděním republik cestou revoluční; — a

III. proti školství ve smyslu katolickém.

Vybral jsem hojně citátů najmě z tábora opozičníků, by každý poznal podvrtné snahy ne pobloudilých, ale vědomě zapřísáhlých nepřátel všeho míru a pokoje.

Bůh, zdroj věčného světla, provázej požehnáním čtoucího tyto úvahy!

PRAMENY.¹

- Dr. Otto Beuren: „Die innere Unwahrheit der Freimaurerei.“ – Mainz 1884.
- Dr. Wilhelm Emanuel: Freiherr von Ketteler, Bischof von Mainz: „Kann ein gläubiger Christ Freimaurer sein?“
- Leo Taxil: (Gabriel Jogang Pagé): „Die Drei-Punkte-Brüder.“ Paderborn. 1887. (autoris. překlad.) 2 Bände.
- A. Nicolas: „Der Staat ohne Gott, das sociale Uibel unserer Tage.“
- G. M. Pachtler, S. J.: „Der Götze der Humanität.“ Freiburg im Breisgau 1875.
- G. M. Pachtler, S. J.: „Der stille Krieg der Freimaurerei gegen Thron und Altar.“ Freiburg 1873.
- Osseg: „Der Hammer der Freimaurerei am Kaiserthron der Habsburger.“
- Dr. J. Hartmann: „Humanität und Religion.“ Leiden. 1873.
- Felix Dupanloup: „Die Freimaurerei.“ (autor. překlad od C. Sickingera. Mainz.)
- M. de Segur: „Die Freimaurer, was sie sind, was sie thun und was sie wollen.“ (autoris. překlad) Mainz.
- Laacher-Stimmen 1874.
- Broschüre: („Interessante Enthüllungen.“ – Wien 1888.)
- Neue Weckstimmen. – Septemb.-Heft 1877.
- Neue Weckstimmen. – Mai-Heft 1882.
- Fr. Antonii Valsecchi: „De fundamentis religionis“ (autoris. překlad latinský Aloysia Guerryho – Venetiis 1770.)
- Broschüren-Cyklus 3. Jahrgang 1868. Münster.
- Broschüren-Cyklus 10. Jahrgang 1875. Münster.

¹ Pisatel této knížčky byl dožádán p. správcem knihtiskárny Cyrillo-Methodějské, by překladem německých textův učinil věc širším kruhům srozumitelnější. Odtud jsou texty téměř vesměs české.

Církev úlohu, jíž ji Ježíš Kristus byl pověřil, vykonávala vždy co nejpečlivěji hájíc pravdu, střežíc poklady milostného učení, učíc po rozkazu božského učitele a panujíc v srdcích posvěcených. Ký div tedy, že dožila v 19 stoletích trvání svého bezeměrných útrap a nesčetných útoků? Jako nikdy nesloučí se oheň s vodou, pravda se lží, světlo se tmou, ctnost s nepravostí: podobně nikdy nesloučí se katolická církev s nepřáteli svými. Vůči útrapám, jež ji stihly, mohutní dále. Z katakomb a úkrytů vyšla přede tvář světa jsouc všemi obdivována, svata a čista jako nevěsta svého zakladatele; nepřáteli svými k otročení určena jsouc rozvázala pouta tisícerych; hlásala svobodu, rovnost ceny lidské duše jednoho každého; oloupena svatokrádežníky o moc vnější nicméně vnitřní mohutnou mocí kárala nehodné panovníky a mocným a rozhodným „non possumus“¹ nevyhověla nikdy mrzkým jejich žádostem. Nesmírný tento vliv církve a nezištnost její, zářící leskem oslňujícím, byly nepřátelům její na výsost nesnesitelnými...

Kárajíc spravedlivě každou zlobu církev musila zavrci² nutně i podvratné snahy „svobodného zednářství“.

Svobodní zednáři, sekta několik století už trvajíc, stala se nebezpečnou všemu dobrému zřízení hlavně přijetím jiného směru. Když totiž staré zřízení zednářů za doby reformace všech interessů pro umění a chrámové stavby bylo pozbylo a tím mizeti počalo: tu počátkem 18. století (1717.) reformovaný dvorní kazatel *Theophil Desagulier*, starožitník *George Payne* a anglikánský kazatel *James Anderson* obnovili úpadku blížící se sektu a dali zednářství nový ráz pověstnou konstitucí Andersenovou („*The Constitutions of Freemasons*“) r. 1723. — Zednářství ožilo. Pozoruhodné je, že těmto obrozeným, nově spořádaným zednářům přišlo velice vhod učení anglických „deistů“ právě tehdy mohutně bující.³

¹ Nemůžeme, pozn. editora.

² Staročeský výraz pro zavrhnout, zamítnout; pozn. editora.

³ Deismus zavládl v Anglii v 17. stol. Ti, kdož neuznávali žádného zjeveného náboženství, řídíce se u věcech víry pouhým rozumem, sluli deisté. Nejpověstnější byli:

I. *John Toland* (r. 1670—1722), jenž v díle svém „*Panthéistikon*“ prohlašuje rozum za jediný podklad poznání, pravdy a přesvědčení. Jen tu víru zove pravou, již ne zjevivší se autorita (Bůh), nýbrž rozum hlásá.

II. *Anthony Collins* (r. 1676—1727) v pojednání svém „*Recherches sur la Liberté*“ prohlašuje za právo a povinnost „svobodně přemýšlet o věcech víry.“

III. *Thomas Woolston* (r. 1669—1731), jenž útočil na Ježíše Krista, jeho z mrtvých vstání a zázraky nazvav pouhou allegorií.

IV. *Matthew Tindal* (r. 1656—1733), patriarcha anglického deismu. Jeho náboženství je pouhá mravnost, — jediným štěstím — zdraví těla a požívání rozkoší.

V. *Thomas Chubb* (r. 1679—1747), jenž v nižších vrstvách lidu zaséval učení, jako by Bůh, jednou stvořiv svět a dav mu jistý řád, více se oň nestaral. Co a jak konáme, Bohu prý lhostejno. O vyslyšení lidských proseb a modliteb nemůže prý býti ani řeči. Nejisto prý, je-li duše lidská nesmrtelná, je-li po smrti soud a život věčný.

VI. *Bolingbroke* (r. 1672—1751) učil, že jsou dogmata výtvořeny filosofickými a náboženství lze prý užiti při nižších vrstvách lidu jakožto prostředku k politickým účelům.

Deisté použili zednářstva ku rozšíření názorů svobodomyšlných, filosofických, náboženství katolickému zcela opačných. Dařilo se jim výborně. Angličané založili první loži v Dublině (r. 1730); vévoda Karel Sackville první „dílňu“ zednářskou ve Florencii (r. 1733), Henry Price v Bostonu (r. 1733). Roku 1737 založeny lože v Holandsku, Švédsku, Skotsku, Polsku, Genfu a Hamburku, r. 1740 v Prusku.

Filosofické učení zednářských deistů změnilo se velice vlivem a působením francouzských encyklopedistů¹ Helvetia, Rousseaua, Diderota, Voltairea, Damilavillea, Jancourta, Turgota, d'Alemberta aj.

Proti tomuto zhoubnému směru, jenž měl míti za účel mocný otřes veškerého starobylého řádu a zničení náboženství katolického, postavili se na odpor mnozí výtečníci. V čele jich povstal Homerus Jolyus de Fleury,² jenž r. 1759 výtečnou řečí v samém parlamentu vyložil nebezpečný směr knihy Helvetiovy „de l'Esprit“.

Bohužel, že mluvil nadarmo!

Zhoubné býlí zmohlo se úžasně.³ Kdyby panovnické dvory v čas ještě byly položily metu zednářské činnosti a vším úsilím plenily koukol, kdyby byly poslechly varovného hlasu Říma, bylo by mnohé zlo odvráceno v samém kořeni. Ano se však stalo naopak, mohli protivníci bez obavy volati: „é c r a s e z l' i n f â m e !“ (zničme bezbožníci, t. j. katol. církve).

Tak to šlo co den záhubněji až na naše doby. Zednáři sílili každým okamžikem. Dnes známe už, co provedli!

Slyšme však z vlastních úst jejich, „co jsou, co chtějí a proč tomu chtějí!“

Slyšme, v jakém poměru jsou dnes ku katolické církvi a poznáme jejich podvratné snahy, co se tkne:

A) nenávisťi jich k církvi, papeži a kněžstvu, — a

B) stránky věroučné!

„Ex ore tuo“.

¹ Encyklopedisté, majíce zvláštní působnost' na deistskou filosofii, vedli národ francouzský cestou liberalismu a materialismu k revoluci zlehčením pozitivního náboženství a šířením povrchní zhoubné osvěty.

² Homerus Jolyus de Fleury byl prvním generálním právním zástupcem v pařížském parlamentu.

³ Erdman končí dějiny anglického deismu větou: „Deismus jen tím vnikl v širší kruhy, že se stal vlastním náboženstvím zednářů.“

A.

Zednáři jsou zapřísáhlí nepřátelé katolické církve, nejúhlavnější protivníci papeže a kněží. Bratr trojtečkový (.:) Q u i n e t nám přisvědčí. Rád by z kořene vyvrátil papežství, ale je k tomu sláb a proto aspoň blátem naň metá z úkrytu.¹ — Bratr .: G e r n e r t, člen lože „z u m M o r g e n s t e r n i n H o f,“ podřívá jinak autoritu papežskou. Uváděje v posměch neomylnost papežovu, směje se drze starobylému učení o Duchu sv.² a zcela otevřeně přiznává, že duch zednářský toto učení církevní „přemoci“ musí. — Pošpiniti církev, ale tak, aby takovou všemu světu zdála se býti, potupiti nezištnou obětavost misionářských kněží, směšnými učiniti církevní zeloty našeho věku, jest touhou br.: F a i d r a, jenž sám při své instalaci „a l s S t u h l m e i s t e r v o m S t u h l i n G e n t“ 2. července r. 1846 ku programu svrchu uvedenému se hlásí.³ — A vida, že by takové řeči velmi „lidu“ se líbily, br.: G ü n s t, sekretář lože amsterodámské „P o s t n u b i l a l u x,“ v přednášce „h e t K e r s f e e s t“ (d a s C h r i s t f e s t) 20. prosince r. 1857 vypočítává dále „hříchy“ (sic!) katolického kněžstva⁴, vypovídá mu proto boj a vyzývá každého, kdo chce býti pyšným na jméno „člověk“, by se spojil proti církvi a její kněžím — čili krátce! — aby každý, kdo ještě není, co nejrychleji stal se — zednářem!

Jsme přesvědčeni, že Kristova církev tím jen získá, když lehká, studená, indifferntní „pleva“, která toliko jménem k církvi se hlásí, z ní odejde. Moudrý tak nikterak neučiní a několika věrolomci zednářstvo nijak nezmohtnutí!

¹ Br.: Q u i n e t dí: „Neběží o porážení nýbrž o vykořenění, ne o vykořenění, jako o zneuctění, ne o zneuctění, nýbrž o to, abychom papežství pošpínili.“

² Br.: G e r n e r t („B a u h ü t t e“ 1871, S. 254.) dí: „Papež stal se osobně neomylným, jeho výrok musí býti pravým, Duch sv. musí jej osvětovati, jsa roveň galejnímu otroku (!), přikovanému k papeži... Zednáři mají po mém zdání na prvním místě povinnost „porážeti všemožně toto nebezpečné učení, jež člověka, neřestného člověka činí bohem, protože toto dogma jest s posměchem všem základním zednářským účelům!“

³ Br.: F a i d e r totiž pravil: „Když však tato kněžská organisace, jejíž hlava v Římě (ayant sa tête à Rome) a údy všude, a kteráž učením a bohatstvím svým tak jest strašlivá, přece nedostala, by mohla trvaleji svůj dobývací systém rozvinouti: tu zřídila zvláštní vojsko zorganizované, jakýsi druh plahočivé „Avantgardy“, která utvořena jest z klerikalních dobrodruhův a doplňována rekruty ze všech zemí, praví to bludní rytíři fanaticismu, pluk, rovnající se hordám, jimž A b d e l - K a d e r vévodí, vždy porážený a přece zase vždy oživlý, všemožně pronásledovaný a přece opět zde jsoucí!“ — A dále pokračuje, boj církvi vypovídaje: „Proti této moci, která v naší krásné vlasti opět tak velice se zmohla, proti těmto fanaticům ... musíme bojovati, ale bojovati vítězně. Proto nutno, bychom postavili oltář (svůj) proti oltáři (církevnímu), školu proti škole!“

⁴ „...(Kněží) stopy své označili krví. Poroučeli křížová tažení proti Turkům; noc Bartolomějská ve Francii, dragonády v Sevennech, selská vojna v Němcích — jsou díla jejich. Ano, oni (kněží)! učinili celou zemi, tento krásný chrám boží, peleší lotrovskou! Proto jest povinností každého rozšafného, tuto hydry přemoci pomáhati a moc její zničiti. Pokud tato panovati bude, potud nebude stávati na zemi žádného štěstí ani míru. Proto jsme jim (kněžím) vypověděli boj veřejně. (Druhdy tajně, nyní už veřejně; důkaz, že žádné authority už, žádné moci se nehrozí.) Kdo tedy jest hrd svým jménem ‚člověk‘, přidej se k nám!“ — Jak patrně, G ü n s t je „verbířem“ zednářským.

A jelikož od samého počátku té doby, kdy zednáři Andersenovou konstitucí zreformováni cestou racionalismu deistského na úkor katolické církve kráčeli a papežové sektu a její dalekosáhlé plány byli poznali dle vlastní výpovědi lože¹ a proto četnými konstitucemi a encyklikami (Kliment XII. „In eminenti“ r. 1738 – Benedikt XIV. „Providas“ z roku 1751 – Pius VII. „Ecclesiam“ z r. 1821 – Lev XII. „Quo graviora“ r. 1825 – Řehoř XVI. „Mirari vos“ r. 1832 – Pius IX. „Multiplices inter“ r. 1865 a Lev XIII. 20. dubna r. 1884) je stíhali: tu zvádá se veškeren vztek jejich proti papeži. Br.: Ant. Franchi zjevně to tvrdí.² Jak patrně zřejmě, obsahuje výrok Franchiho nepřímě pronešenou chválu papežům. Jich vigilance, bystré, pastýřské oko, jež vidí jistě, kde by milovanému stádu dravý vlk hrozil; opatrnost, odhodlanost a pak pravý opak zednářské činnosti (natürlicher und tödtlicher Feind) jsou přednosti, před nimiž mimo zednáře veškeren svět musí úctou skláněti šije. Církev musí býti zlehčena za každou cenu způsobem jakýmkoliv. Proto hřměl br.: Sachs (r. 1871.) proti církvi tím,³ že se obrací k Římu, dogmata katolická činí a zove posměšnými, a vlebí Německo, že už druhou ránu zasadilo Římu. Proto už dávno (před stoletím) hlava illuminatorského zednářství a přítel pruského krále Bedřicha Velikého, br.: Mauvillon,⁴ vychrlil na církev hanu, jejížto míry i ten nejdrzejší lhář by se ustyděl.

Kde se církev tupí, najdeš vždy sílu těch, kteří přizvukují: „ukřižuj!“ Sami jsouce Barabášovi rovni, nemohouce jinak, aspoň slovy drásají nevěstu Kristovu. K takovým nutno přičísti br.: Hannse, hraběte z Bresslerů, jenž po vzoru zednářské tolerance napsal⁵ r. 1865 obsáhlý seznam „hříchů“ církve a její

¹ L a t o m i a r. 1865, str. 217. „Papežská stolice co nejjasněji poznala jemným čichem, jenž jí u věcech církevních a politických vlastní jest, nejvniternější jádro zednářství.“

² Zuřivý tento vlašský zednář totiž pravil, že „zednářství poznává proto (že potírá je církev a ze lži, klamu, nevěry a svodu usvědčuje) v papeži svého přirozeného protivníka na život a na smrt.“

³ Viz: F r e i m a u e r - Z e i t u n g r. 1871, Nro. 15. (N e u j a h r s - b e t r a c h t u n g): „Tam na jihu (v Římě), kde pýcha kněžská v nesmírném poblouznění četou zaslepených kněží (generál Jesuitů P. Bex?) dala se, — když byla syllabem a encyklikou udeřila v tvář modernímu sebevědomí a prohlášením jednoho z nejsměšnějších dogmat (neposkv. početí Bl. M. P.) jakožto závazným pro myslící lidi se byla ozvala, — prohlásiti neomylnou: tu téměř v témž (18²⁰./⁹.70) čase poslední zbytek světské moci, již nabyli (papežové) lží, falešnými dekrety a dary, byl jim pod nohama vzat a tak německými (!) zbraněmi nepřímou zasažena druhá rána římským, ducha svírajícím okovům (t. j. dogmatům), jakož byl poprvé před 350 léty už německý mnich (Luther) učinil.“

⁴ Viz: „T r i u m p f d e r P h i l o s o p h i e“ von Dr. S t a r k (Freimaurer), kde uvádí autor M a u v i l l o n a takto mluvícího: „Křesťanské náboženství, které veškerému lidstvu tak nesmírných škod bylo způsobilo a jímž Evropa po 1500 lét ve hloupost byla upadla, — tato zlá pověra padla — — —“

⁵ Viz: „B a u h ü t t e“ r. 1865, S. 276..., kde br.: H a n n s h r a b ě z B r e s s l e r ů napsal: „Kristus pravil, že po ovoci lze poznati strom. Nuže tedy, jaké ovoce přinesl katolicismus? Po dlouhou dobu byla výlučným charakterem církve na jedné straně pronásledování kacířů způsobem co nejukrutnějším, na druhé pak smylnost a obžerství.“ — O kněžích napsal: „Kasta katolických kněží chce panovati, by mohla užívatí světa. Tito kněží, kteří se nazvali zástupci Kristo-

kněží. Metá jim ve tvář pronásledování kacířů, nezřízené ukájení různých chtíčů, viní kněze z panovačnosti, simonie¹ a t. d. Br.: W. Michels obnovuje starou obžalobu, vytýkaje církvi „obchod“ odpustkový.² Nezapíráme, že byli, jsou a bohužel snad budou mezi kněžími někteří nehodní, ale pro jednoho Jidáše má snad jedenácte ostatních apoštolů spolu odsouzeno býti? Proč loví zednáři jen v bahně, kde se zalíbilo odpadlíkům, zrádcům a nehodným dlíti — a proč neloví v ohromném moři zásluh, jež církev po 19 století zlatým pískem velečinů byla naplnila? — Kdo jsi, jenž nesoudíš, ale odsuzuješ? Br.: W e i s h a u p t³ líčí nám zednáře tak upřímně, že je musíme dokonale poznati. Nebyl by zajisté Weishaupt tak otevřeně psal, kdyby věděl, že jeho list octne se v rukou — nepovolaných.

Církev a svobodní zednáři jsou největšími odpůrci. Kde církev hlásá víru, tam zednáři káží liberální nevěru;⁴ kde církev poroučí poslušnost, tam zednáři vztyčují prapor s nápisem revolucionářů francouzských;⁵ kde se šíří církev, tam vtírá se i lože;⁶ ano zuřivý zednář a spisovatel, Dr. R. S e y d e l, dělí lidstvo na dvě polovice, z nichž jednu staví pod správu „sobecké“ církve katolické, druhou pod panství lože, která „nejlepší stránku vyvolila“ — (pro sebe!)⁷ církev odvozuje pů-

vými, odhodili mravní princip mezi staré haraburdí a na místo něho postavili víru jakožto nejvyšší princip křesťanství. To bylo patrně osobním choutkám jejich prospěšno, neboť nyní mohli nevzdělaným národům „bílým“ to ukázati, co chtěli. Království nebeské stalo se zbožím za peníze... L u t h e r sice zúplna nevyčistil tohoto chlěva Augiášova, nicméně má přece tu nesmrtelnou zásluhu, (že se toho odvážil) — atd.“ — (Snad se domnívá hrabě z Bresslerů, že kulturní boj proti církvi vyšel od Luthera už před 350 léty?! —)

¹ Simonie (z latinského simonia), tj. svatokupectví, je obchod s duchovními věcmi. Znamená prodávání nebo kupování duchovních hodnot (svátosti, rozhřešení, odpustky, atd.) za hodnoty časné (peníze, protekce, různé služby nebo majetkové výhody); pozn. editora.

² Viz: „B a u h ü t t e“ r. 1860, str. 60.

³ Br.: W e i s h a u p t totiž napsal (viz: „A. a. O.“ str. 32.) Z w a c k h o v i : „Co mám činiti? Jsem zbaven vší pomoci. S o c r a t e s (zednáři ve zpupné pýše dávají si jména starých výtečníků, najmě řeckých a římských) jest ustavičně opilý, A u g u s t u s požívá nejšpatnější pověsti a A l c i b i a d e s sedí celý den před hostinskou a vzdychá po ní a nyje. T i b e r i u s v Korintě (Řezno) chtěl povaliti sestru D e m o c e d o v u a muž její — na to přišel. Probůh tedy, jací to jsou areopagité! Kdyby důstojný M a r k A u r e l do Mnichova zavítal, co by si asi pomyslel, kdyby shledal společnost tak špatných lidí, bankrotářů, bláznů, svůdníkův a lhářů? Zajisté by se zdráhal do tohoto spolku vstoupiti, kde předáci budí nejvyšší očekávání a přece tak špatné příklady dávají, hovíce pohodlí a hýříce a pohoršení dávajíce. A ti ještě přece chtějí býti areopagity a o všem věděti!“ — (Co znamenají asi poslední čtyři slova? — Program agitace zednářské!) A tito mají býti našimi soudci?

⁴ E m i l G r y s a r (r. 1845) pravil v A n t w e r p s k é loži (viz: „A. Neut, la Franc-Maç.“ p. 15.): „Le liberalisme sera nous: nous serons sa pensée, son âme, sa vie; nous serons lui enfin,“ — čili krátce: liberalismus a svobodné zednářství jsou jedna a táž věc.

⁵ „Svoboda, rovnost, bratrství!“ čili „nevázanost, communismus, socialismus!“

⁶ Br.: A. P i e t s c h e r provolal v sesterské loži v Zerbstu 15. září 1872: „Pro nás, bratry-zednáře, není lože prostorou, čtyřmi stěnami ohraničenou, loží nám jest celá země!“

⁷ Dr. R. S e y d e l (v díle svém „Katholicismus und Freimaurerei“) napsal: „Zednářství i katolická církev obě jsou si vědomy, že dle idejí svých jsou s lidstvem totožny; lidstvo je církvi, praví poslední; lidstvo je loží, dí první. Takto rozděleno je lidstvo na dvě veliké polovice. Lože nazývá církev sobeckou, sebe pak tou, jež touží po dobrém, ušlechtilém, plném lidskosti a lásky —“.

vod svůj od Ježíše Krista, zednáři přímo od — Boha (!);¹ církev svědčí o sobě, že je strážkyní milostného učení svého zakladatele, plnitelkou Jeho vůle tam pokračujíc, kde On přestal a zednáři vychloubají se, že jsou apoštoly, hlásajícími lidstvu nejdokonalejší zákon humanity a civilisace!²

Se zednáři spojil se na zničení katolické církve celý svět. Panovníci jsouce sítí zednářských pletich úplně ovinuti, nabízejí „bratřím“ pomoci proti ní, ale za nedlouho napíše tajemná ruka v jejich palácích děsný ortel: „ m é n e , t h e k e l , f á r e s “ — proto, že byli hluši výstražnému volání církve.³

Během jednoho století zednáři zmohutněli nad míru⁴ a jak se přiznávají sami, stali se mužem, o jehož síle přesvědčí se svět.⁵ Jak vidno ze slov B l u m e n h a g e n o v ý c h , strojí a kasá se zednářstvo i na panovníky, kteří užívajíce služeb „bratří-zednářů“, domnívají se, že mají věrný pluk bojovníků proti papežstvu nenáviděnému a ne proti — sobě! N a p o l e o n I . byv vyobcován na ostrov s v . H e l e n y , odpověděl na dotaz osobního lékaře O ' M e a r a , co by o zednářích smýšlel, toto: „Jsou to slaboši (imbécilles), kteří se scházejí k dobrým hodům a provozují různá bláznovství. Přál jsem jim, poněvadž všemožně stáli proti papeži.⁶ — Poznáme však ještě, že zednářům neběží tak o zničení církve jako spíš o bohatství trůnův a že chytří „bratři“ proto jen započali boj voláním: „ e c r a s e z

¹ Br.: O s v a l d M a r b a c h (viz: „ K a t e c h i s m u s r e d e n “ II. Aufl. S. 57.) pravil: „Svobodné zednářství jest povoláním. Je to hlas boží, vniklý až k našemu srdci... a my (zednáři) jsme poznali hlas ten a učinili jsme z něho povolání své na této zemi.“

² Br.: F i n d e l , redaktor zednářského časopisu „ D i e B a u h ü t t e “ , napsal v témž orgánu (r. 1865, S. 3): „My zednáři jsme zákopníci (Pioniere) a veleknězi humanity a civilisace!“

³ L e v X I I . u věhlasné bulle „ Q u o g r a v i o r a “ dto. 13. března 1825. podotkl: „Varovali jsme knížata, ale oni spali; varovali jsme ministry, ale tito nebděli; proto povstalo (vzrostlo) toto politování hodné zlo! —“

⁴ V díle P. C o r n e l i a S t e p h a n a , kněze řádu cisterc. „ P o s i t i o n e s c r i t i c a e e x u n i v e r s a h i s t o r i a e c c l e s i a s t i c a “ r. 1782 čteme (pag. 351.): „Adnumerant (k sektářům totiž) alii Liberos Murarios, gallice Francs-Maçon, quorum quidem aliqui nihil a vera religione alienum docere dicuntur, sed solum foedus amicabile consecrari, alii vero nescio, quae arcana habere. Cum de his nihil certo constet, nihil quoque oportet ariolari!“ (Připočítávají se jiní svobodní zednáři, francouzsky francs-macon, k těm, kdo nic neříkají ani neučí o pravém náboženství ani o jiném, ale hledí si jen přátelského svazku, a neznám jiné, kteří by měli taková tajemství. A když o nich není známo nic jistého, nelze se ani ničeho dohadovat; pozn. editora)

(Dnes, po stu letech, kdy se zednáři zmohli úžasně, v í m e u ž v š e u r č i t ě .)

⁵ B r . : B l u m e n h a g e n , zednář hanoverský, pravil (viz: Zeitschrift für Freimaurer als Manuscript gedruckt,“ J. 1828, S. 320.): „Řád (zednářský) dokončil své dětství i svoje mladá léta. Stal se mužem; a dříve, než třetí století doběhne konce, pozná svět, že a jakým mužem!“ — „A až celý svět bude chrámem řádu, obloha nebeská jeho střechem, póly jeho stěnami a trůn a církev jeho sloupy; pak skloní se mocní tohoto světa sami a nám ponechají panství nad zemí a národům dopřejí oné svobody, kterou **my** jim připravujeme. Ó by velmistr světa (Bůh) popřál nám ještě jen jednoho sta let, pak bychom byli u vytčeného cíle a národové hledali by panovníky své pouze mezi zasvěcenci (t. j. mezi zednáři stupňů nejvyšších). Proto však také třeba, by nikde práce neodpočívala, nýbrž denně stavba (provádění plánů) vzrůstala. Klad'me jen nepozorovaně kámen na kámen a zed' neviditelně ještě pevněji se vztýčí!“

⁶ Viz: „ B a u h ü t t e “ 1866, S. 283.

l'infâme!“ by se tím rychleji a jistěji vloudili ve přízeň panovníků, církvi nepřátelských. Jelikož pak církve poznavši tento úmysl, ničím zastrašiti se nedá, ale varuje, střeží, hlásá a přikazuje „dobrý řád zachovati, pomazanou hlavu ctíti, vrchnostem svým poddánu býti“ atd. — proto lože útočí na církve a veřejně se prohlašuje její nepřítelkou.¹

¹ Viz: „Freimaurer-Ztg.“ 18. April 1874, kde Ernest Scherenberg (Br.:.) uveřejnil báseň: „Wem gilt unser Krieg?“ („Komu platí naše válka?; pozn. editora). Vizme, že platí Římu, dogmatům a katol. kněžím vůbec!

„—— O, ihr wisst es so gut!
Er gilt jener pfäffisch verlogenen Brut,
die von Rom ihre Losung bekommen.

—————
——Dem Priesterhass und dem Dogmenzwang,
der die Seele des Volkes vergiftend durchdrang
und den Frieden des Hauses umdüstert.

—————
—— allem Pfaffenbetrug,
der Afterkirche, dem Götzen voll Lug,
dass dem Sturm er des Geistes erliege!“ ——

(Ó, vy to tak dobře víte! Platí oné kněžourské prolhané havěti, dostávající svá hesla z Říma...“ —— Kněžské nenávisti a svěráku dogmat, který otrávil duši národa a zachmuřil mír domu. —— Celému tomu kněžourskému podvodu, (doslova) prdelní církvi, modlám plným lži, aby podlehl bouři ducha!“ ——; pozn. editora.)

Podobně br.: Weitemeyer v Eisenachu 4. dubna 1874 v básni své „Durch Nacht zum Licht“ napsal:

„Wer sind die Feinde? — O verlangt nicht Namen!
Such sie von nied'rer Hütte bis zum Thron,
Such sie, woher uns Fluch und Bannstrahl kamen,
Such sie in Rom — dort heisst die Schaar Legion.

—————
—————
Wie steht der Kampf? Gottlob, noch steht er gut! (bohužel!)
Noch schlagen viele tausend brave Seelen,
auf deren That und Leben, Gut und Blut
wir freien Maurer kühnlich dürfen zählen,,

(v básni „Nocí ke světlu“
„Kdo jsou nepřátelé? — Nechtějte žádná jména!
Hledejte je od nejbídnější chatrče až k trůnu,
hledejte tam, odkud přichází proklínání a vyobcování,
hledejte je v Římě — tam jich jsou hejna.

Jak si stojí náš boj, bohudíky ještě dobře!
Ještě buší mnoho tisíc dobrých duší
na jejich činy, životy, majetky a krev.
My, svobodní (doslova) zedníci můžeme směle počítat.

Podnikši boj s církví zednářství chápe se zbraní nejrůznějších. Proti zápalu náboženskému šíří totiž chladný indifferentismus¹ a proti mravním zásadám úplnou demoralisaci.² Kdo z tohoto nejkrutějšího boje, jaký kdy proti církvi posel (ani prvotních tří století pronásledování nevyjímajíc), kdo, — nastává otázka, — asi vyjde vítězem? Mají-li snad protivníci naši toho úplnou jistotu? Či snad to bude opět Řím, onen věčný svědek vítězství křesťanských, jenž vybaví ze zadrhnuté sítě oběti slepoty s jedné a nenávisti s druhé strany? Hrdinské myslí církve a její hlavy obdivují se sami nepřátelé;³ budeme-li i my téže hrdinské myslí důvěrně očekávající zaslíbení Ježíše Krista,⁴ pak jistě zvedne hlavu týraná nevěsta Kristova, jež jsouc věrna ženichu svému, bude moci říci jednou poraženým svůdcům: „Tak jste činili dcerám israelským“ (t. j. sváděli, přemlouvali jste různá vyznání, získavše jich plánům svým) „a ony bojíce se mluvívaly“ (byly vám po vůli) „s vámi; ale dcerka jůdská nesnesla nepravosti vaší.“ D a n . 13, 57.

Aniž však vypočítaví „bratří“ ku svým reformačním snahám a humánnímu apoštolátu⁵ po vzoru církevním (na propagandu) peněz potřebují, provolává br.: M. B i s c h o f f k „osvíceným (!)“ bratřím vybídnutí ku sbírkám čili tak řečenému haléři svatojanskému⁶ proti svatopetrskému církevnímu.⁷ Naplnilo by velikou

„O nebezpečí, hrozící trůnům, státům i křesťanství naprostým rozkladem skrze falešný systém současného osvícenství a opovážlivou troufalost tak zvaných filosofů, tajných společností a sekt“; pozn. editora.

P o z n á m k a : Největšími učenci, nejobratnějšími obránci církve, její práv, učení a rozšiřování jsou bez odporu — j e s u i t é . Na ty, jak ještě poznáme, mají zednáři obzvláště namířeno. A proč to? Poněvadž v nich poznávají s hrůzou „boží bojovníky“. Lože v K o s t n i c i končí svoji roční (1873) zprávu vypočítáváním zbraní zednářských proti církvi: „Oproti ztřeštěné panovačnosti je z o v i t s k é podporujmež už přece jednou snahy starokatolíkův; oproti římskému absolutismu německou svoji vlast; oproti je z o v i t s k é m u pluku podporujme „konstituční státní zřízení; oproti lži a klamům postavme pravdu a svobodu!“

¹ D ö l l i n g e r v díle svém „K i r c h e u n d K i r c h e n “ S. 79. napsal: „V 18. století nastal v Anglii tak dalekosáhlý úpadek víry a zavládlo tak mocně indifferentní smýšlení, že cizinci, jako M o n t e s q u i e u , v Anglii k tomu mínění dospěli, že tam není už žádného náboženství, a slavní mužové, jakými byli biskupové G i b s o n a B u t l e r , projevíli obavy, že veškeren národ upadne v nemravnost a klesne v nevěru.“

² R. B a c k o f f n e r právem táže se v díle svém: „E n t h ü l l u n g e n d e r G e h e i m n i s s e d e r F r e i m a u r e r e i “ S. 84. „Co se stalo průběhem doby z ní? (t. j. ze sekty zednářské.) Jaké jedovaté sítě z ní vypučelo? Jaká to vzešla znepravňlost, plna otravných plodů?“

³ Br.: F a i d e r při své instalaci vyznává v Gentu: „Marně si lichotíme, že jsme v 19. století bezbožnici (l'infâme, totiž katolickou církev) zahubili, neboť povstala opět a to silnější, nesnášlivější, lakotnější a hladovější než prvé.“

⁴ S v . M a t o u š 28, 20.

⁵ Tím rozuměti dlužno založení a vydržování několika zednářských škol v C h i l e (v jižní Americe). Zde zednáři, založivše spolek „S o c i e d a d d e I n s t r u c c i ó n p r i m a r i a “ mnohé (?) prý školy vzdor účinnému odporu katolického duchovenstva byli založili.

⁶ Br.: M. B i s c h o f f napsal na konci spisku svého „J o h a n n i s p f e n n i g “ : „Nuže tedy, kéž by všickni, kteří zavrhnou tyto papežské bludy, založili vybírání haléře svatojanského proti svatopetrskému k působení ve smyslu humánním!“

⁷ S v . J a n K ř t . platí zednářům za patrona. Ve chlubných řečích svých zednáři rádi ukazují na rozhraní dvou dob, kdy sv. Jan žil, za to majíce, že vystoupením jich také nastala nová éra lid-

knihu, kdyby kdo chtěl vypsati všechny útoky, jež činí zednáři na církev, papeže a kněze, a proto postačíž nám uvedené – přesvědčiti se, v jakém asi poměru stojí zednářství k církvi a její kněžím. – Co asi soudí o nejdůležitějších člancích víry? Slyšme!

B.

Nejdůležitějším předmětem každého náboženství vůbec a katolického zvláště jest učení, že jest jeden Bůh, tvůrce, zachovatel a ředitel všeho míru. Na tuto základní, určitou a všemi uznanou pravdu osmělují se zednáři útočit a to tak drze, že nikdy nikde žádný bludař ani nevěrec k takovým koncům nedospěl.¹

Toto „sladké“ popírání Boha,² soudce a mstitele, bylo arci přijato co nejochotněji. Zcela logicky (dle zednářů) mohl každý, kdož přece by chtěl, Boha si představit³ po vlastním rozumu. Tento počátek má v zápětí arci popírání božství Ježíše Krista,⁴ rouhání se učení o Duchu svatém⁵ a tím důsledně popírání Nejsvě-

stvu. Br.: B u t h m a n n , velmistr lože „ z u r B r u d e r k e t t e “ v Hamburku napodobuje sv. Jana Křt. na poušti, pravil s entusiasmem, řečníkům loží vlastním: „Janem vzešel lidstvu veliký, jasnější čas. Sám k tomu poukazuje přísným slovem: „Čiňte pokání, přiblížilo se království nebeské, nový, lepší to čas. A vždy výše vystupovaly vlny světla téměř po 2 tisíce let, tu jasněji, onde slaběji záříce, až tu za našich dob (světlo) prorazilo si dráhu po celé zeměkouli silou nesmírnou... Lidský duch ku svým službám podrobil si síly přírodní — — —“

¹ Zlopravětná kniha „S y s t è m e d e l a n a t u r e“, jež r. 1770 vyšla pode jménem tehdež už zemřelého akademika M i r a b a n d a , ale pravdě podobněji L a g r a n g e m , domácím učitelem H o l b a c h o v ý m vydána byla, nese se tímto obsahem (jež Dr. A. S t ö c k l v díle svém „G e s c h i c h t e d e r P h i l o s o p h i e“ S. 662 potírá): „Ničeho nestává, leč látky jen. Vše, co jest, jen látkou jest.“ — Podobně psal ateista Dr. J u l i a n O f f r o y d e l a M e t t r i e (s V o l t a i r e m a d ' A l e m b e r t e m) důvěrník pruského Bedřicha II.: „Nejhrubším předsudkem mezi lidmi jest víra v jednoho Boha. Není žádného Boha, látka jest nestvořena, slovo „duše“ jest pouhý výraz bez pojmu a člověk pouhým jest strojem... Největším dobrem člověka jest rozkoš, zvláště dostupí-li požívavosti. Ano, rozkoš a požívání jsou nejkrásnější a nejskvělejší přednosti našeho rozumu.“ — Takovým obsahem nesou se díla jeho „H i s t o i r e n a t u r e l l e d e l ' a m e“ r. 1745; — „L ' h o m m e - m a c h i n e“ r. 1748; — „L ' h o m m e - p l a n t e“ r. 1748 a „L ' a r t d e j o u i r“ r. 1750.

² Při přijetí jednoho člena do římské lože (r. 1873) dána kandidátu otázka: „Che idea avete della divinita?“ — „Jakou máte představu o Božství?“ — Odpovědino: „Nissuna!“ — „Žádnou!“

³ B r . : P e l l e t a n pravil na kongressu v Paříži (r. 1865) ku shromážděným: „Kdo z vás mi může podati výklad slova ‚Bůh‘? My máme o Bohu nejrůznější představy. Kdyby Bůh jednoho každého z nás mohl býti fotografován, nepoznali bychom se vespolek a myslili bychom, že náležíme k rozličným druhům — — —“

⁴ Svrchu zmíněný br.: G ü n s t při vzpomenuuté příležitosti pravil: „Činíme-li tedy závěrečnou úvahu, poznáváme, že mezi židy před 1800 lety žil veliký reformátor, o němž obíhaly různé pověsti, které byly přetvořeny na bájky ve starých dějepisných a prorockých spisech. Tyto bájky až podnes kněží tohoto náboženství (katoličtí) vydávají za skutky a pravdu!“

⁵ B r . : F e r d i n a n d z T r e n t o v s k ý c h (v díle svém: „W e s e n u n d U n w e s e n d e r F r e i m a u r e r e i“ S. 390) napsal o Duchu sv., že každý, theologie, ethiky a socialistiky

tější Trojice.¹ Co soudí o Panně Marii?² Vše to nutně vede k ateismu,³ ač i ateista by měl aspoň dva body uznati, totiž — první (počátek) a poslední (účel).

Rouhajíce se kultu náboženskému „bratří“ honosí se, že mohou 2800 způsobů uctíti Boha,⁴ vychloubají se, že chtějí sjednotiti celé lidstvo v jednom ovčinci,⁵ pyšní se, že rozluštili nejmohutnější otázky o smrti⁶ a co po ní následuje,⁷ trojí si posměch z biblického, starého nebe,⁸ vidí v přírodě jedině pravého Boha⁹

znalý člověk musí radostně pozdraviti v zednářském řádě zaslíbeného Parakleta a nové, po vší zemi rozšířené a ustavičně působící vykoupení světa čili moderní messianismus!

¹ J. C. Bluntschli, br.: a velmistr lože „zur Sonne“ in Bayreuthu (ježž nazývájí zednářským „Moltkem“ proto, že byl zvolen k návrhu br.: Fickeho ve Frýburku rádivým generálem po vzoru jezovitů, kteří též svého „generála řádu“ volí), uveřejnil v berlínském časopise „Gegenwart“ (viz: Nro. 29. 10. August 1872): „Jedinost Boha (podivuhodno, že tento zapírač Boha zde přec o něm mluví jakožto o jednom, by tím drzeji učení o nejsvětější Trojici tupiti mohl) nynější lidstvo úsilněji než za století dřívějších, která Boha ve 3 osoby dělila, uznává a (která) —

² — také bohyni jakožto choť a matku (Bohu) přidělila a d'ábla jakožto protiboha tmy jemu proti postavila. Dnešní člověk nectí Boha jakožto ducha, jenž mimo přírodu působí, a nepovažuje přírodu jako stvoření poskvrněné mimo Boha jsoucí, — nýbrž poznává božského ducha ve viditelném těle — přírodním!“

³ Br.: Karl von Gagern v přednášce své: „Uiber das religiöse Element der Freimaurerei“ dto. 28. Juni 1866 před německo-americkými zednáři takto se vyjádřil: „Jsem pevně přesvědčen, že takový čas přijde, ano, že musí přijíti, kdy ateismus bude všeobecným míněním veškerého lidstva a kdy lidstvo bude považovati víru v Boha za stanovisko přemožené — My (zednáři) musíme se postaviti nejen nad různá náboženství, nýbrž také nad všelikou víru v jednoho Boha, ať se už jmenuje jakkolivěk!“

⁴ Br.: Ducarre při kongressu zednářském v Paříži.

⁵ V Paderbornu při slavnosti zednářské 24. ledna 1877.

⁶ Br.: Lacroix pravil při pohřebním průvodu pověstného belgického zednáře br.: Verhaegena mimo jiné: „Smrt' je pouze proměnou života našeho. Znamená-li to, že náš budoucí život, jak tomu chtějí jistá (!) náboženská vyznání, bude nekonečnou blažeností anebo bezměrným trestem? Vší mocí svědomí svého (sic!) a všemi silami svého rozumu odmítám tuto teorii, která hlásá neproměnlivost' a činí nás hříčkou rozmaru pánova (Boha). Já pravím: my (lidé) jsme jen sobě samým zodpovědni za svoje činy, my jsme svými vlastními kněžími, vlastními bohy! (Viz: „Neut, la Fr. M. soumise...“ II., p. 202.)

⁷ Br.: Eimer ve Frýburku v Breisgavě (r. 1873) (viz: „Freimaurer-Ztg.“ Nro. 19., 10./5. S. 147.) prohlašuje učení katol. církve o životě posmrtném za „jezovitské učení a zmrzačené blouznění“. — Podobně i br.: Lucius (viz: „Altenburger Zeitschrift für Freimaurer,“ Jahrg. 1826, 3. Heft, S. 311...) napsal: „Ideou zednářství krátce jest: mravnost' z čisté lásky k lidstvu; principem jeho: býti spravedlivým a dokonalým, aniž by k tomu bylo třeba popudu strachu (před peklem) a naděje (v nebe).“

⁸ Br.: Trentovskí, vykládaje rituál lože Frýburské, pravil: „Ve všech lepších městech nebo vesnicích, v každé zámožnější rodině (a což v těch chudých?!) nalzáme ráj, ráj daleko vznešenější ztraceného. Jak zuboženě vypadá Adam a Eva proti našim jemným mužům a ženám! Bylit' zajisté opy, divochy, pololidmi. V našem ráji, prací a zásluhou tisíciletí znova nabytém, nepějí jen skřiváci a slavíci, vichry, potoky a lesy, nýbrž nesčetné zpěvy, zpěvácké spolky a umělci. Slyšíme serafínské symfonie a unášející opery Mozartovy, Beethovenovy, Meyerbeerovy, Rossiniho, Belliniho, Donizettiho a j., jichž neznal ani starý éden ani staré nebe. Ne svůdní hadi, ale četné školy, university a učené společnosti zasvěcují nás v taje vědění.“

⁹ Br.: Pollack M. S. (viz: „Allgem. Mythol.“, Amst. S. 80) napsal: „Příroda jest jedině v každém nedělitelném bodu času, tedy ustavičně se obnovující jevení Boha.“

anebo pálí žertvy zbožněnému „duchu času“.¹ Zloba jejich pak vrcholí v tom, že čítají mezi zednáře sv. Jana Křtitele, ba i samého Ježíše Krista!²

Jak patrně, směřuje tato tendence zednářů tak daleko, jak jen lze jest. Jaký bude na světě mezi lidmi řád, uvěří-li jim, že není Boha? Na čí jméno budou přísahati, když že Boha není? Na koho upnou naději v bouřích, utrpení a smrti? Koho se bude člověk báti, bude-li vyučen zednářskému dogmatu, že duše lidská není nesmrtelná³ a že není ani místa odměny ani trestu?⁴ Budeliž popel rodičů dětem posváten, budeliž poslušnost a láska mezi manžely⁵ a náležitá úcta ku stáří? Kde který zákon bude zavazujícím? — Ano, jen vnaďte, zednáři, vnařidlem vymyšlené svobody, volnosti a rovnosti lid, jenž viděti nemůže, že jste nalíčili naň past! Dříve či později nastane i vám krise. Nerozpoutáte nadarmo onoho nesmírného moře lidstva! Nastanou záplavy a povodně ovroubené pěnou — krvavou!

Nás, kteří nedáme se svést, sílí, jak nevystihle moudře nás Ježíš Kristus na vše to učinil pozorný!⁶

Touha po sražení, po utkání v tomto neobyčejném zápasu dostupuje u zednářů zimniční nedočkavosti. Kam as udeří nejprve? Slyšme, co praví!⁷

¹ Chr. Dan. Erhard (vrchní dvorní rada v Drážďanech, † r. 1759) v básni své (uverejňené v „Allgem. Handbuch der Freimaurerei“, Bd. I., S. 303.) klaní se „duchu času“ jakožto Bohu. „Ducha času“ definuje br.: Findel J. G. (v brožurce „Die Freimaurerei im Lichte der Zeit“ Leipzig J. 1873, S. 3.) jakožto „vědomí toho všeho, co se stalo prací některé části lidské společnosti za nějaké doby majetkem společným tak, že na výsledku této práce veškeren život právě té doby všestranně založen jest.“

² Br.: A. S. Carpentier - Altin g pravil o dni sv. Jana Křt. r. 1872: „Co je duchem a základem našeho (zednářského) řádu? Není-li to vybavení ducha lidského z cizí autority? ... Za svědky volám vás, velicí mužové minulosti! Tebe nejprve, veliký strážný patrone, (Jan Křt.!), neboť ty's viděl svět úpěti pod cizí autoritou a po světle toužiti: tu promluvil's, zatkl's pochodeň, zapudil kněze, poněvadž jsi chtěl potřebám srdce ty jediný sloužiti. Tebe volám, veliký Nazarejčane (!), neboť i v tobě shledávám svobodného zednáře, všech největšího, jenž jsi vše cizí odstranil, na svém kříži triumf svobody spečetiv...“

³ Br.: Trentowski (v díle svém: „Wesen und Unwesen der Freimaurerei“ S. 141.) napsal: „Nesmrtelnost není nic jiného, než trvajícím posmrtná slovnost.“

⁴ Při pohřebním průvodu apostaty-kněze, Ludvíka ze sv. Martina, velmistra lože „Laparfaite intelligence“, jenž se odbýval v Luttychu 28. února r. 1819, pravil br.: Destriwéaux: „Naše hoře pro zesnulého není zakaleno jalovým strachem (před peklem); naše naděje nespočívají na ideách lehkověrného lidu (nebe). My nemáme do sebe té drzé smělosti, bychom zahlazovali hříchy (zlo) kouzelným slovem absoluce!“

⁵ Helvetius, zednář a původce plánu lože „Neuf-Soeurs“ uvádí mezi jinými mravními (!) zásadami také tyto:

1. Příkázání, milovati otce a matku, je spíše dílem výchovy než přírody!
2. Nemilují-li se už manželé, tedy jest zákon dalšího společného bydlení tvrdý a barbarský!
3. Jelikož láska smyslná za největší rozkoš platí, tedy nutno považovati čistotu srdce za cosi škodlivého, a proto nutno, by ženy byly společným a dítky státním majetkem!
4. Chtítí vášně své krotiti, bylo by zničití stát!

⁶ Sv. Matouš 24, 15–22. — Sv. Lukáš 10, 3.

⁷ a) Eugen Sue (viz: „National“ r. 1859) napsal: „Na zničení duchovenstva jest třeba odniti jejich vlivu a vychování mládeže a proto musíme po vší zemi poučovati veřejné mínění i ve sněmovně i v novinách i v ústních rozmluvách, ano i různými brošůrkami a účinným půso-

Zbraně zednářů, jež po dlouhou dobu proti církvi ostřili a dosud brousí, jsou zlehčení církve,¹ potupa učení a její kněží,² vůbec i mravní i zjevné násilí. Jak odkliditi z cesty, vedoucí zednáře k cíli, nenáviděné kněze, tyto zpátečníky a tmá-

bením, že školní dítky (jak patrně, chtějí míti zednáři mladou generaci úplně po svém přání zabezpečenou) smějí býti vychovány pouze v **mravouce**, nikoli však v náboženství (**věrouce**).“

b) V časopise „K r i e g o h n e S i e g“ stálo před časem toto: „Zvěčnělý würchburský biskup S t a h l potkal v lázních (E m s) svého přítele z mladých dob, protestantského zednáře, který mu zcela upřímně řekl: „Vaší církvi se strany lože nastává strašlivý boj a síť, v kterou církev má býti zapletena, má tolik kliček a tak silných, že tentokráte beze zjevné pomoci boží z ní vyprostiti se nebude moci. Přestojí-li církev Vaše tento boj a zachrání-li svoji existenci, stanu se, přežijí-li toho – katolíkem, neboť dle všeho, co jest mi povědomo, dokázala by tak zcela nepochybně božský původ svůj, že bychom na to volky nevolky musili věřiti. P o č á t e k p r o n á s l e d o v á n í n a m í ř e n j e s t p r o t i j e s u i t ů m!“

c) Br.: Dr. E i m e r ve Freiburgu (v Breisgavě) napsal (viz: „L e i p z i g e r F r e i m a u r e r - Z e i t u n g.“ Nro. 19. 10. Mai J. 1873. S. 147...) podobně upřímně, kam míří boj zednářů: „Svobodné zednářství stojí zásadně v nejpříkřejším opaku k jesuitismu. V jejich snahách o lidstvo jeví se přímý opak. Kdežto jesuité, jsouce sami nevolníky někoho vyššího, jenž si hraje na všemohoucího a vševědoucího Boha, snaží se učiniti z lidu také otroky bez vůle, z nich kořistiti a pomocí mrzáckého třeštění, nenávisti a kletby je zaslepiti a svému kněžskému tyranismu pokoriti: zednáři naproti tomu se snaží pracovati neustále o svém zdokonalení a sebe i jiné zvednouti z poroby a nevědomosti ku výši lidské důstojnosti (budete jako bozi!).“

d) V i k t o r H u g o (v románu svém „B í d n í c i“) útočí na kláštery a mnišstvo: „Mnišstvo bylo bičem Evropy: Pomněmež jen násilí, činěného tak zhusta svědomí, vynuceného povolání v klášteře, feudalismu o klášter se opírajícího, práva prvorozenství, nadbytek rodiny do klášteřa pohánějícího, surovosti, o níž jsme mluvili, žalářů klášterních, ucpávání úst, zazdívání mozku, nesčíslných důvtipů nešťastných, do věčných slibův upoutaných a přijetí roucha řeholního, tohoto pohřbu duší živoucích. Kutna a závoj jsou dva příkrovy výmyslu lidského!... V 19. věku jsme vůbec v Evropě i Asii, Indii i Turecku, odpůrci asketických klášterů. Podobají se bařinám. Hniloba jich je patrna, jich nepohybnost nezdráva, kvašení se jich uchvacuje národy horečkou a oslabuje je. Jich rozmnožení jest ranou egyptskou!“

(„Vznešená“ tato frásovitost, jak dosud ze všeho uvedeného patrně, jímá jen mělce vzdělané čtenáře. Nestranně soudící však dozná, že kláštery byly asylem tisícovým nešťastníkům, že byly semeništěm různorodé vzdělanosti, že byly štěpnicemi velikých mužů, že byly zdrojem dostatku, z něhož se sytili tisícové bídných chudáčků, že byly školou, v níž sebezápor, ctnost, umění, osvěta, průmysl, vzdělávání polí, řemesla a j. pěstovány byly a že pro tyto výborné plody byly zakladateli svými tak bohatě obmyšleny a nadány. — K této pravdě netřeba dokladů!)

¹ „Bratři“, zlehčiti chtějí autoritu církevní (viz: „N e u e W e c k - S t i m m e n“ — „d i e L o g e d e r F r e i m.“ 1877, Septemberheft S. 17, 18. von Aman Amantus) těmito náhledy:

1. Církev nemá ani síly ani práva ve viditelném světě.

2. Katolická církev nemá žádné ceny (!); ona škodí, její mírnící léky jsou jedy, které toho, kdo jich užívá, ničí.

3. Nesluší se býti lenivým v boji mravného lidstva s odrodilým kněžstvem.

4. Viz předchozí slova br. :. Quineta: „Neběží o poražení...“

5. Zednářstvu děkujeme, že počalo s církví boj.

6. Slova br. :. S t r a u z s e (viz „B a u h ü t t e“, 28 März 1873): „Nejsme už žádnými křesťany; jsme zednáři, nic více nic méně.“

7. Zednářstvu samo sebou přísluší úloha převzítí vůdcovství v boji lidstva s barbarstvím (křesťanstvím)!“ (Velmistr lože Bluntschli proslovil toto ve své jubilejní řeči.)

² Br.: E. R e i c h e r t (viz: „B a u h ü t t e“ J. 1866, S. 402.) napsal: „Ještě dnes (r. 1866) bolí nás, vidíme-li, kterak zmohla kasta kněží hledí poplésti svědomí věřícího lidu svojí autoritou a kterak držíc v jedné ruce kletbu a ve druhé jedem lží a domněnek napuštěné zbraně, hotoví se zasaditi smrtící ránu organickému vývoji lidstva!“

ře? Velmi pozoruhodný návod k tomu dává „bratřím“ list jednoho zednářského spolku, dto. 9. srpna r. 1858.¹ Snad se podaří zednářům získati některých Jidášů,² kteří za zvuk 30 stříbrných zradí plačící matku církve, snad někomu bude milejší volání svůdného světa, než volání Kristovo: „Vezmi kříž svůj a následuj mne (sv. Marek 8, 34.)!“ Lós takových nešťastníků je vždy týž – zhouba! – Jiná zbraň je zničení autoritu biblí. Úloha ta je nesnadna. Odstraniti tolik miliónův exemplářů jest naprosto nemožno. „Bratři“ jsou vynalézaví a dovedou si pomoci. Překruťme výklad biblí dle vlastních potřeb a tím odstraníme všelikou překážku toho způsobu. Práce v loži nespí. Hlásí se br.: F r e g e³ a vzpomenutý už br.: G ü n s t.⁴ Prvý praví, že každý jednotlivec jest oprávněn býti sobě vykladačem biblí; druhý, dále popořed, nazývá biblí snůškou různých starodávných pověstí a výmyslů. Že mezi zednáři počet útočníků na biblí jest úžasně velik, lze lehce vyložití sobě jich atheismem.⁵ Když tedy zednáři veškero učení katolické církve byli učinili před-

¹ List ten dostal se do rukou římské policii. Byl psán v loži „V e n t a“. Stálo v něm toto: „Vzdalte kněze práce, oltáře a ctnosti; hleďte jinak zaměstnati jeho myšlenky a čas; učiňte jej lenošným, labužnickým, vlasteneckým! Tím stane se pletichářem, ctižádostivým a mravně zkaženým: T o v á m p o m ů ž e v í c e , n e ž k d y b y s t e d ý k u s v o u o t u p i l i v r a ž d o u n ě k o l i k a k n ě ž í!“

² Stůj zde aspoň dvojí příklad. Jesuita P a s s a g l i o stal se zednářem, redaktorem vlastního listu, čímž jakož prvě dobrými spisy církvi prospíval, nyní zlými škodil. Ovocem zrady té bylo mu – opovržení. Ve vládní vlašské sněmovně zahřměl mu za to 16. května r. 1864 arcizednář B o g g i s do uší takto: „Klerus, který žije v opozicí se svými představenými, jistě nevzbudí v Evropě o Itálii příznivého smýšlení!“ – Druhý příklad apostaty-kněže podává nám L u d v í k z e s v . M a r t i n a , jenž se stal po odpadnutí od církve velmistrem lože „L a p a r f a i t e i n t e l l i g e n c e.“

³ F r e g e , velmistr lože „z u r V a t e r l a n d s l i e b e“ ve Vismaru, pojednává o výkladu biblí takto: „Potřebujeme zkušebního kamene, který by nás naučil poznati, je-li některý spis opravdu svatým, pravým zjevením božím. A tímto zkušebním kamenem, touto vůdčí hvězdou, tímto velikým světlem je nám víra ve mravní řád světa. Nic jiného nemůže víry té nahraditi. Svědectví lidské, že biblí obsahuje učení o účtě svatých a jich prostřednictví (mezi Bohem a lidmi), o očistci a povinnosti „pronásledovati kacíře“, je dle výkladu církve protestantské (hledíme-li ku katolické) proti písmu. Dle výkladu lutheranské církve obsahuje biblí učení o věčnosti a trestech pekelných, a n o i t o , že se přičítají novorozentým dítkám (?) hříchy jejich rodičů (??), ba hříchy prvých dvou lidí! – (Při těchto nesrovnalostech) n e z b ý v á n i c j i n ě h o , n e ž h l e d a t i p r a v ý v ý k l a d , p r a v é s v ě t l o v e v l a s t n í c h p r s o u j e d n o h o k a ž d ě h o č l o v ě k a!“

⁴ Br.: G ü n s t v přednášce „h e t K e r s f e e s t“ = das Christfest (20/12. r. 1857) pravil: „Kdežto původ těchto spisů (t. j. jednotlivých knih biblických) zatemněn jest, nicméně však (kněží) předstírají, že jsou dány Bohem, že byly bez porušení vydány (!), že sbírka jich péčí božské Prozřetelnosti zázračně (!!) zachována a neporušena (!!!) (Vykřičníky ty jsou v originálu tištěného spisku)... Jdeme-li tomu všemu po stopě, myslím, že právem viníme kněze, že hledí náš rozum zatemniti. Jich prospěch je s věrou na tyto bájky přikován a proto podporují vším úsilím tuto pověru ...“

⁵ Proti biblí mluví zednářský „R i t u a l“ (str. 7.) – a ten je přece snůškou neomylné bratrské moudrosti (!) – mezi jiným toto: „Na oltáři humanismu (zednářského), který náleží všem náboženským vyznáním, biblí – nepostačí!“ – Br.: E m i l W a l t h e r v díle svém „A u s m e i n e r W e r k s t ä t t e“ r. 1873, str. 441. přisuzuje biblí význam pouze symbolický.

mětem pohrdání svého, Ježíše Krista, zakladatele její, potupili,¹ veškerou autoritu, jíž by se poddati měli, popírají,² sebe samy a rozum svůj zákonodárcem a soudcem,³ ano vším⁴ býti prohlašujícíe — tudíž i bohem!⁵ — vidíme je v celé jich nahotě. Svobodné zednářstvo holduje ateismu proto, že neobsahuje dogmat, svědomí závazných⁶ a tím se blíží starodávnému Hellénismu — pohanství.⁷ Zednáři jsou moderními pohany! — Náčelníci jejich jsou apoštoly čirého naturalismu.⁸ Smyslná

— V záhubném směru nepravé kritiky a výkladu biblí zhoubně působila zlověstná škola theolog. v T u b i n k á c h . — Zakladatelem její byl pověstný B a u e r F e r d . a jeho stoupenci a přívrženci byli S c h w e g l e r , H i l g e n f e l d , P l a n k a K ö s t l i n .

¹ L e v X I I I . o zednářích svědčí, že zovou Ježíše Krista „kamenem urážky a bláznovstvím.“ Viz zednářský časopis „L a t o m i a “ z r. 1865, str. 217 (vycházející v Lipsku a vydávaný J. J. W e b r e m .).

² Zednářský rituál lože F r e i b u r s k é (str. 36.) hlásá: „My (zednáři) neuznáváme žádné auktority, nám se to tak hodí. My jsme každý sám svým pánem a proto chceme ukázati duševní svoji samostatnost, k čemuž také, jsouce zednáři, jsme povoláni.“

³ B r . : L a c r o i x pravil: „Já pravím: za činy své jsme jen sobě samým zodpovědní, jsmet' zajisté sobě vlastními kněžími a bohy!“

⁴ B r . : F i c h t e ve svém spise „Beitrag zur Berichtigung der Urtheile über die französische Revolution“ r. 1793. str. 53. napsal: „Bud' vším sobě samu, sic nejsi ničím!“

⁵ Hollandský br.: N. J. M o u t h a a n („Jaarboekje voor Nederlandsche Vrijmetselaren“ 5872 (r. 1872) p. 187. ff.) pravil: „Musíme žíti jako Bůh ... Duch, jenž v nás žije, jest duch věčnosti, neznající časových okamžikův, a neuznávající jednotného stavu. Je to svatá jednička, panující a prostírající se veškerenstvem; je to jedno povolání, jedna povinnost, jeden Bůh! Jeden-li Bůh, pak jsme my — Bohem (!) Rozumíme-li tomu dobře? — Člověk jest z pokolení božského, duch lidský jest duchem božským a duch jest — nedělitelen. My lidé — mluveno duchovně — dohromady tvoříme jeden celek s největší bytostí. Báje, pověsti, temná víra lidu — padnou jednou před sebevědomím, že jsme — Bohem! A proč že se tomu vůbec nevěří? Proč této myšlence v cestu postavilo se tolik pahrbků a hlubin? Zkrátka proto, že smyslný člověk nemá žádné chuti a žádného povzbuzení spoutat' a býti pánem těla svého. Kdo se cítí Bohem, nemůže dýchati v tomto ovzduší nízkém a temném, jež ubíjí ducha. Kdo se cítí Bohem, žije život, neznaje smrti!“

⁶ B r . : T r e n t o w s k i (v díle svém „Wesen und Unwesen der Freimaurerei“ str. 142.) napsal: „Filolog, jenž tento (můj) spis četl, poznal dojista v zednářstvu obrození starého svobodného a vznešeného ducha hellénského, neznajícího žádných dogmat, nenesoucího nižádných pout autority, neznajícího žádných velikých rozdílů mezi božským a lidským ... a jenž pouze takým se jevil, jakým byl od tvůrce stvořen. Ano, tento starohellénský duch bydlí v ložích zednářských. Církev (katolická) potlačila tohoto ducha jménem nadpřirozeného zjevení a svojí mystikou a dosadila na jeho místo Ducha sv. — Toto pohanství jest zaslíbeným — Paraklétem!“

⁷ Viz o tom široce jednající výtečnou stat' z péra P. F r a n t i š k a P o h u n k a ve „Vlasti“ (roč. IV. a V.)

⁸ a) V i k t o r H u g o (viz jeho román: „Bídníci“) napsal: „Saturnalie, tato pitvora antické krásy, přeměnila se časem v úterý masopustní a Bacchanalie, druhdy réвовím ozdobené, ňadra v božské (!) polonahotě na odív vystavujícíe, ochábsše pod zvlhlými hadry severu, přezvány jsou — masopustem!“

b) T o l a n d v díle svém „Pantheisticon“ se modlí: (!) „O sempiternae Bacche, qui reficis et recreas vires deficientium, adsis nobis propitius in pocula poculorum. Amen.“ (Ó věčný Bakche, jenž obnovuješ a osvěžuješ muže umdlévající, bud' nám milostiv po všechny poháry pohárů. Amen. [in pocula poculorum je posměšná obměna slov in saecula saeculorum = na věky věků]; pozn. editora.)

požívavost, rozdělení srdce a touhy mezi ženu a zlato jest charakter zednářských odchovancův i jich učitelů. Zbožňovaný G ö t h e a V i k t o r H u g o v plodech svých pod sličnou formou ukrývají starohellénský život jako vrchol rozkoší.¹ Než ani starověký pohanský svět nepotakal by cele těmto apoštolům „humanity“.²

Útok na církve vůbec a katolickou zvláště činí zednáři způsobem děsným. Anyt' svátosti jsou jim ničemnou formou, volají: „Křtu netřeba a mrtvé pochovati a sňatky potvrditi lze i bez kněží!“³ – Odtud nám nastaly sňatky civilní a měrou úžasnou rozvádění manželů.⁴

¹ Viz o tomto předmětu připomenuté už pojednání důkladného znalce a slovatného kritika našeho P. Frant. Pohanka ve „Vlasti“.

² E u r y p i d e s v „Hekubě“ v. 566. o Polixeně napsal, že i umírajíc, velmi pečlivá byla toho, by klesla slušně a zakryla, čeho třeba zakryti očím mužů.

Totéž napsal O v i d i u s „Fastor.“ 1. II. v. 833.

Podobně P l i n i u s 1. IV. ep. II. o Vestálce Kornelii Maximille.

³ Jakožto nepatrná ukázka zednářské „humanity“, kterak brojí proti mimokatolickým i našemu církevnímu vyznání, stůj zde aspoň toto: „Kirchlicher Anzeiger von Berlin“ J. 1871, Nro. 22. sděluje, že sotva 3% obyvatelů berlínských v den sváteční přijdou do některé ze 36 modliteben. – Roku 1853 stěžoval si v B e r l í n ě pastor K u n t z e: „V Berlíně počítáme asi 400.000, ba snad i více lidí, kteří v neděli dlí mimo modlitebnu a sotva 20.000 do ní přijde.“ – R. 1872 vykazoval pouze 11.900 hlásících se ku křesťanství tím, že obcovali bohoslužbě, kdežto 618.000 propadlo zednářské „humanitě“. – Berlínský „Fremdenblatt“ ohlašuje s malými změnami v témdni „úmrtí 29 nepokřtěných dítek.“ – V 28 berlínských protestantských farách donutil zákon ročně ke 200 rodičův, by dali pokřtítky dítky své. – V r. 1860 bylo v H a m b u r k u zrušeno zákonitě donucování křtu a jak „K r e u z z e i t u n g“ dto. 11/6. r. 1869 dotvrzuje, bylo ze 17.493 novorozenců 7535 (!) nekřtěno. – „Das Halle'sche Volksblatt“ dto. 8/12. r. 1852 oznámil, že z 2353 osob doprovodil ku hrobu duchovní pouze 50! – „Kirchl. Anzeiger“ 1869 stanoví počet bez duchovního pohřbených z 23.070 téměř na 20.000 a roku potomního z 24.718 pouze 21.489! – Podobně tomu jest dle „Germania“ 28/3. roku 1874 i v E i s l e b e n u a dle „Südd. Reichs-Post“ 11/8. r. 1873 i v T h ü r i n g e n u. – „Allgem. Familien Zeitg.“ 1869 určuje počet prodejných žen pouze v B e r l í n ě na 80.000!!

Tolik na ukázkou, že i na protestanty a evangelíky padl hněv zednářů, důkaz to, že nesnesou žádné autority náboženské.

⁴ Jak to vypadá s civilními sňatky, rozvody a civilními pohřby ještě jinde?

Kdežto v Zákoně starém jen mohutná příčina (škola rabbiho Š a m m a i e tvrdila, že c i z o l o ž s t v í; druhá, H i l l e l o v a domnívala se, že příčinou tou rozuměti dlužno vůbec veške-rou nespokojenost, k níž by dala žena muži podnět) c i z o l o ž s t v í vyžadovati mohla lístek zapuzovací (libellum repudii) v Mojžíšově 5. knize 24, 1., je to v 19. století věcí rozmaru.

Totě plod zednářské humanity. Na př. žena odvracující muže svého od toho, by nepřistupoval k loži zednářské, podává mu příčinu k opuštění, k rozvodu. Br.: R o u s s e l l e (viz: „M o n d e m a ç o n n“: t. VII.) napsal: „Pochopujeme, že se otáže muž choti své v různých okolnostech života, neboť ve společnostech musí býti každý člen slyšen – ale toho nemůžeme připustiti, by muž podřídil svědomí své rozmaru a vůli manželčině. Zapomínáme-li, že žena po mládí už vychována jest způsobem protizednářským a že jí ptáti se bylo by tolik, jako ptáti se jejího zpo-vědníka. Může-li muž, zasluhující tohoto jména, podrobiti se takovému pokoření? Bojíte-li se domácích rozbrojů? Dobrá shoda mezi manželzy je zcela jistě žádoucí... ale kdož by opovážil se tvrditi, že by se měla míru domácímu obětovati čest, důstojnost' a osobnost'? Přestává-li muž býti mužem tím, že vstoupí v manželství?“

Kde se zednáři domohli vesla při vládě (na p. v B e l g i i, F r a n c i i, Š p a n ě l í c h, I t a l i i, N ě m e c k u a –), zavedli civilní **sňatek** oproti hlasitému protestu lidu a potvrdili jej for-

Tak vypadá lože ve své protináboženské činnosti. Slyšme ještě jakoby úhrnem, jaké základní, socialní věty lze zcela, logicky a doslovně vyvoditi z pojednání, jež přinesl „Wiener Journal für Freimaurer“ (3. Heft, S. 85):

I. „Člověk je pánem tvorstva a má právo na neobmezenou blaženost.“

II. „Proto je každé socialní omezování chudého v požívání darů pozemských bezprávím, jež nutno odstraniti.“

mou zákona. Tím stalo se manželství rozvízitelným. Zednáři jednáním tímto zasadili církvi ránu mohutnou, neboť koho bude jímati to kouzlo manželství, jež příroda sama do dvou srdcí byla vložila? Kde je ten lesk a něžnost' posvátného svazku, o němž s nadšením psal Tertullian („Ad uxor“: 1. II. c. 9) jež velebí svatý Am bro ž (1. I. de Abraham n. 59. et 65), k němuž s posvátnou úctou tíhnou Cyrill Alexan., Epiphanius, Augustin, sv. Ignatius („Epis. ad Polyc.“ č. 5) a m. j., a jehož posvátnost' hájí sněm Trid. (sess. XXIV. c. 2, 7) mocným důrazem? — Kde se octne milostná ona jednota dvou vzájemně se doplňujících bytostí? Jakým směrem budou vychovány dívky? Jaké pokolení povstane z rodičů, svedených zednářskou humanitou? — Není-li stydno jemnocitným šlechtným ženám čísti, co zednářsky emancipovaná „sestra“ Natalie Janvier hlásala paním shromážděným v zednářské schůzi? Mlčky bez jáso tu a potakání vyslechly shromážděné ženy neslýchané toto učení, směřující k podrytí jemnocitu, šlechtnosti, ušlechtilosti a ctnosti ženské vůbec. Řeč sběsilé řečnice líčila jim „svobodu“ — ženy shromážděné viděly za oponou „svobody“ — zříceniny spokojenosti a ztraceného ráje! — Nebudete-li se třešti otcové, o své dcery, jimž je nalíčena pať duševního i tělesného zahynutí?

Podobně zavedli zednáři civilní **pohřby**. V Belgii totiž vydala společnost svobodných myslitelů pravidla, dle nichž členové berou na se povinnost' zamítnouti veškerou assistenci kněžskou při smrti, pohřbu a sňatku, netrpíce naprosto žádného křtu, aniž dopouštějíce, by dívky jejich účastnily se sv. přijímání a sv. bířmování. (Tak čteme v I. artic. pravidel těch.)

Myšlénku tuto velmi čile podporovaly zednářské orgány francouzské Siècle, Avenir national, Monde maçonnique, Pensée nouvelle, Solidarité, Journal des principes a j. Jedva že se myšlénka tato tu a tam po Belgii ujala, dostalo se tvůrcům její od anglických „bratří“ v „Chaîne d'union“ uveřejněné adressy:

„Zednářům a svobodným myslitelům belgickým!

S potěchou slyšeli jsme o úspěších, jichž docílili svobodní myslitelé belgičtí ve příčině civilních pohřbův. Upřímně děkujeme belgickým bratřím za tuto výtečnou myšlénku. Je to veliký příklad, jež jste světu podali, a jenž, jak očekáváme, ponese mnohé ovoce. Přijmiž tedy belgické zednářstvo veliký díl našich děků pro sebe, neboť víme, že mu podnět k tomuto radikálnímu hnutí nebyl cizí!“ — (Viz: „Patrie de Bruges“ 13/9. 1865.)

Myšlénka lože jedné stává se bleskurychle majetkem druhé, třetí. Článek 37. nových generálních statut zednářstva italského obsahuje toto: „Jakmile představený lože zví o smrti **pravého** zednáře, ustanoví kommissí, jež by mrtvolu doprovodila ku hrobu. Pohřební průvod, jehož se tato kommissie účastní, musí býti výhradně civilní s vyloučením veškeré duchovní assistence a všech církevních ceremonií.“

Dnes civilní pohřby ve Francii, Španělsku, Itálii a Německu jsou věcí zcela obyčejnou. Místo kněze zastává při civilním pohřbu řečník, obyčejně člen lože, jenž v oslavné pohřební řeči kupí fráse na fráse.

Poznámka. Listy berlínské uveřejnily v prosinci r. 1873 toto: „Svobodná obec“ („Freie Gemeinde“) přijala v sezení své rady 15/12. r. 1873 pro svůj hřbitov tento nápis: „Zde (= na zemi) učíte sobě život dobrý a příjemný — není žádného budoucího života, žádného vzkříšení!“ a zamítla nabízený drem. Jacobsonem: „Čeho jsme láskou dobyli — to trvá i po smrti!“

III. „Největší míra potřeb vedle přiměřeného množství ukojení jich jest přirozeným právem každého člověka a proto mu nemůže být odňato.“

IV. „Nynější okolnosti toto nezadatelné právo činí směšným a proto nutno, aby byly změněny.“

V. Tato úloha (okolnosti pozměniti, jež jsou naproti zednářské činnosti) připadá svobodným zednářům a ti učinili ji svoji životní úlohou.“

VI. „Člověk má neobmezenou volnost nad svým tělem a nesmí tudíž býti zkrácen v tomto právu ani církví ani státem a jen tak dojde k nejvyššímu vyplnění a blaženosti.“

Tedy takovým, zde arci jen co nejstručněji načrtnutým směrem běře se svobodné zednářství ve příčině nenávisti ke všemu pozitivnímu náboženství vůbec a katolickému zvláště.

Kdo se opře tomuto záhubnému směru? Kdo první zvedne praporek nespokojenosti s vyhanou „humanitou“ zednářskou?

Kdož jiný než katoličtí kněží a ti tak učiniti musí. Ano – musíme! Na nás zírá pluk mučenníků křesťanských z arény a katakomb, povzbuzující nás k boji vítěznému proti moderním Neronům, Domitianům, Diokletianům a Julianům (odpadlíkům); k nám vzhledají velikáni církevní posilující horlivce a kárajíce liknavé slovem přísným;¹ na nás dívá se Ježíš Kristus volající: „Nebojte se těch, kteří zabijí tělo...“ (Mat. 10, 28.); „Kdo mně zapře před lidmi...“ (Mat. 10, 33.); „Já s vámi jsem po všecky...“ (Mat. 28, 20.)! – k nám jako k milým dětem vzhledá týraná matka církev zkoumajíc naši dětskou vděčnost a lásku za dnův utrpení; na nás pohlíží vatikánský vězeň, jež zednáři vězní v osobě Lva XIII. a volá k nám (v řeči v červnu r. 1889 konané v tajné konsistoři), že zednáři po způsobu židovské lůzy Barabáše (Giordana Brunona) k životu, správce církve Kristovy však k smrti odsoudili; nás poučují nepřímě výroky slavných

¹ S v . Ř e h o ř (Lib. VII. indict. 2. epist. 47.: „Si igitur sic laborat et vigilat, qui pascit oves Laban, quanto labore, quantis vigiliis debet intendere, qui pascit oves Domini!“ (Jestliže tedy tak pracuje a bdí ten, kdo pase ovce Lábanovy, jak má potom pracovat a jak má bdít ten, kdo pase ovce Páně!; pozn. editora.)

E z e c h i e l 8, 15.

(K těmto slovům Ezechielovým dává znamenitý, závažný výklad Konrad Tanner, opat kláštera „Maria Einsiedeln“ v knize „Bildung des Geistlichen“, S. 407.

H i e r o n y m u s (in epist. ad Nepotianum): „Sacerdotis Christi os, mens, manusque concordant.“ (Ústa, mysl i ruce kněze Kristova mají být ve vzájemném souladu; pozn. editora)

P . Ř e h o ř (v homilii 17.): „Ecce mundus sacerdotibus plenus, sed tamen in messe Dei (a v boji se zednáři nastane žeň) rarus valde invenitur operator, quia officium quidem sacerdotale suscipimus, sed opus officii non implemus!“ (Hle, svět je plný kněží, ale přesto, až přijde žeň Boží, jen vzácně se najde dělník, protože kněžský úřad jsme sice přijali, ale dílo Boží nekonáme!; pozn. editora.)

mužů starověku¹ a my – bychom měli mlčeti? „Jestliže vy budete mlčeti, toto kamení bude volati!“ (Luk. 19, 40.)

A jakých zbraní třeba k boji tomu? Mnohých a dokonalých!

Ozbrojme se v i g i l a n c í !² Kam pohodí zednářstvo knihu bídnou, tam položme my dobré dvě! Totě zbraň veleprospěšná.

Žijme šlechetně, obětavě, služme Bohu a ne mamoně,³ pilně studujme, silme se modlitbou, napomínejme, vystříhejme, varujme, vlastním příkladem povzbuzujme, ctnostmi všemi bohati budme,⁴ ať pozná lid vnitřní cenu naši – krátce následujme Ježíše Krista!

II.

Hrozný boj, o němž milióny lidí nemají ani nejmenšího tušení a jež zednáři byli pozvědli proti náboženství pozitivnímu vůbec a katolickému zvláště, patří důsledně i monarchickému státu.⁵ Belgičtí zednáři přisvědčí nám, že mluvíme pravdu.⁶ Podkopníci ti jsou si toho dobře vědomi, že jen tenkrát lze podjiti se

¹ C i c e r o (de orat lib. III.): „Opressi sumus opinionibus non modo vulgi, verum etiam hominum, leviter credentium.“ (Jsme stísněni názory ne tak chátrý, jako spíše lidí lehkomyšlných; pozn. editora.)

M a g n o r . M o r a l , (lib. I. c. 5.): „Si quis adeo temerarius sit, ut Deos etiam contemnat, non erit hic vir fortis, sed fatuus.“ (Jestliže by někdo do té míry zneuctíval bohy, že by je i proklínal, nebude takový muž moudrý, nýbrž pošetilý; pozn. editora.)

² Bdělost, ostražitost; pozn. editora.

³ H i e r o n y m u s (Epist. ad Nepotian.): „Obsecro te... ne lucra saeculi in Christi quaeras militia, ne plus habeas, quam quando clericus accepisti... nonnulli enim sunt ditiores clerici, quam fuerunt saeculares, qui possident opes sub Christo paupere, quas sub locuplete et fallace diabolo non habuerunt, ut suspiret eos Ecclesia divites, quos mundus tenuit ante medicos!“ (Zapřísahám tě, abys nehledal světský zisk ve vojenské službě Kristu, ani abys neměl víc, než co jsi obdržel jako klerik. Někteří totiž zámožnější klerici jsou jakoby světáci, kteří mají bohatství pod chudobou Kristovou, jaké by neměli bez přičinění a klamu ďáblova, jako by Církev toužila po tom, aby měla ve svých řadách spíše boháče, než aby se světu dostalo lékařů duší; pozn. editora.)

⁴ T r i d e n t . (XX. de reformat, c. 1.): „Nihil est, quod alios magis ad pietatem et Dei cultum assidue instruat, quam eorum vita et exemplum, qui se divino ministerio dedicarunt!“ (Není nic, co by jiné více vzdělávalo ve zbožnosti a úctě k Bohu, než život a příklad těch, kdo se zasvětili službě Boží; pozn. editora.)

⁵ V přísaze, předcházející přijetí do 30. stupně rytířů „Kádoš“ (קָדוֹשׁ = svatý), říká kandidát: „Šlapu na tuto královskou korunu i na tuto kněžskou a papežskou tiaru.“

⁶ V L u t t y c h u , zednáři zcela prosáklém, volali tito za L e o p o l d a I . : „Když jsme se sebe setřásli autoritu boží, nechceme slyšet o žádné jiné lidské. Necht' žijí rekové z r. 1793! (R o b e s p i e r r e , M a r a t , D a n t o n a j.) Revoluce dá nám svobodu. Chceme republiku, zrušení vlastnického práva a odstranění dědičné posloupnosti!“

Co asi pohnulo krále L e o p o l d a I . k pověstnému výroku: „Jednou-li se lidská společnost vyšine z kolejí křesťanství, upadne do barbarství?“ (Viz: A. Neut, attentats de la Fr.-M., Gand 1868, str. 86.)

prospěšně boje proti mocným, dobře zorganizovaným státům, padnou-li náboženské zásady a zákony o závaznosti a povinnostech poddaných vůči panovníkům. Za tím účelem vymysleli si – znajíce dobře lidskou přirozenost, že nerada snáší jho – způsob, jak by ulovili lehkověrných lidí, podobných klátící se třtině. – Udicí tou je sladké slovo „svoboda.“ Předstírajíce, že lidská svoboda jest úplná neodvislost ode vsí autority, úplná bezzákonost a naprostá nezávaznost k zákazům a povinnostem, pobouřili lid, zde železnými samovládci týraný, onde slabochy ovládaný. Pod zástěrou „humanity“ hlásají osvobození staletého jha nenáviděných dynastií.¹ Domnívajíce se pak, že podvratným učením svým byli už dosti zlehčili a podkopali autoritu církevní v srdcích lidu, pustili se v boj druhý, jehož veškeren vztek a síla namířeny jsou na ústroje státův. Padesáte let po zorganizování svém (svrchu připomenutou „Andersenovou konstitucí“) zničili „bratři“ dle svědectví janovské lože „C o l o m b o “ panství domu B o u r b o n s k é h o ve Francii.² Heslem zednářů proti církvi bylo a jest: „écrasez l'infâme!“ – v boji proti státům: „révolucí k republice!“³ Násilí, nespokojenost, bujnost rozvášněných mohutností, vzpoura⁴ jsou prvky hlavní, z nichž revoluce bývá sloučena. Lid, který jest slepým

Nezdá-li se panovníkům světa slovo sv. P a v l a : „Není mocnosti léč od Boha, a které jsou, od Boha zřízeny jsou!“ (K. Řím. 13, 12.) příjemnější hudbou zníti, než svrchu uvedené volání lůzy? P o z n á m k a . V Belgii, ležící mezi Francií a Německem, mají lože velmi těžké postavení, anot se těžiště rozhodného vlivu se změnami dějin proměňuje. Zednářství pozbylo zde mnoho půdy rázností episkopatu (viz: Pastýřský list metropolitě E n g e l b e r t a v prosinci r. 1837, podepsaný všemi biskupy belgickými). Výsledkem tohoto listu bylo, že z 35 loží (r. 1837) klesl počet jich během 15 let na 23. (Viz: *Annuaire du Grand-Orient de Belg. pour 1852.*) V r. 1865 bylo jich pouze 13. Od té doby počet jich poněkud se zvýšil.

¹ Br.: Dr. E. P f u n d h e l l e r ve Štětíně (21/1. 1874) měl tuto řeč, již „Z i r k e l “ , orgán vídeňské lože „H u m a n i t a s “ 15/5. r. 1874 uveřejniti se odvážil: „Moji bratří! Podivný je to čas, v němž žijeme. V několika desetiletích sběhly se události, jimiž by se spokojila v jiných dobách celá století. Mocné boje byly bojovány a to vesměs boje za svobodu: ať už směřovaly k osvobození z onoho potupného otroctví, jež snižovalo ve státech jihoamerických miliony lidí – na zboží, neb k rozvázání pout a překážek, které věčně oprávněnému pudu po jednotě a svobodě osvícených národů přidávaly panování a dynastie a které kladly oněm věčným právům (jednotě a svobodě) zastaralé, novému věku nesrozumitelné zákonné principy. Překážky ty padly (ony mocnosti totiž) mocí onoho zákona odvěkého, jímž odumírá strom, míza-li v něm vyschla a jímž člověk odumírá, duše-li z něho vyjde. S neúprosnou spravedlností osud ořezal strom, jenž nenesl ovoce a jenž hyzdil zemi; vypěstil nové mlázi ve věčně úrodné půdě lidstva, až mocně vzrostlo a vydalo květ i ovoce!“

A to **prošlo** rukama – censury!!

² Lože „C o l o m b o “ v Janově (viz: „L e i p z . F r e i m a u r e r - Z t g . “ 24. Dezemb. J. 1864) vyjádřila se: „Francouzská revoluce z roku 1789 jest dílem pouze zednářů, neboť všickni nejznamenitější muži tehdejší byli zednáři. Později tamní zednářský spolek provedl revoluci r. 1830 a 1848. Všecky nepokoje vlašské z r. 1822 komu jinému slušno připsati než jim? Zednářství a demokracii nelze od sebe rozlišovati, nýbrž považovati za věc jedinou!“

³ Br.: W e i s h a u p t pravil: „Až bude náboženstvím lidu rozum, zmizí panovníci ze země!“

Br.: F i c h t e : „Králové jsou egoisty, despoty, podmanitely!“

Br.: T r e n t o w s k i : „Každá revoluce jest oprávněna.“

⁴ V i k t o r H u g o v připomenutém románu napsal: „Z čeho skládá se vzbuření? Z ničeho a ze všeho! Z elektriky znenáhla vyvinuté, z plamene náhle rozžatého, ze síly zbloudilé, z dechu kol

nástrojem v rukou revolučních vůdců, musí býti na uzdě držán strachem, hrůzou, strnutím (hrůzovláda r. 1789 ve Francii).¹ Tímto činem chtějí zednáři domoci se vlády.²

Dle všech okolností, jak zednáři zařídili směr boje proti ústavním vládám, honosí se nadějí jistého vítězství.³ Br.: H e r z e n stanoví pochod, vedoucí od vlád těchto k republice.⁴

Povšechná mínění „bratří-zednářův“ o monarchickém státě jsou z části uvedena A m a n e m A m a n t e m (viz: „N e u e W e c k s t i m m e n “ J. 1877, Sept. Heft), tolikéž i jejich smýšlení o králích a revoluci.⁵ Jak zhouby jsou tyto

hlavy zavanuvšího. Týž dech dotýká se hlavy, jež myslí a mluví; duší, jež trpí; vášní, jež planou a neštěstí, jež k nebi volá a to vše unáší s sebou. — Kam? — Na zdař bůh (!), skrze zákony, stát, zámožnost a nestydatost ostatních. Živlové vzpoury jsou: popuzené přesvědčení, rozhořčené nadšení, rozčilená nevole, potlačovaný válečný pud, nadšená zmužilost mládeže, šlechtná (!) zaslepenost, zvědavost, náchylnost ku změnám, touha po neočekávaném, neurčitá nenávisť, hněv, sklamaní, ješitnost, která myslí, že osud svému slovu nedostál, nepohodlí, blouznění, ctižádost a konečně rašelina t. j. špína lehce zápalná!“ (Který asi z těchto živlů vede zednáře ku vzpouře? Všecky a pak ta, jež jmenuje se — bezbožnost!) „Vzpouře je smršť ve vzduchu společenském, — vše za sebou táhne, utrhá, ničí, hubí, z kořen vyvracuje a vše za sebou unáší, povahy vznešené i chatrné — — —“

¹ Br.: S t e f f napsal ve svých „B e i t r ä g e “: „Je třeba zabít psy, totiž nepřátele revoluce, lid hrůzou a strachem ochromiti, nepřátele pravé lidskosti pronásledovat a listiny s jich jmény si učiniti, neboť ti pro dobro republiky musí umřít. Teprve když byla vylita krev několika tisíců takových obětí, vrátí se mír, svoboda a láska na zemi.“

² B l u m e n h a g e n pravil r. 1822: „Panovníci sami se skloní (jsouce k tomu donuceni hrůzou) a nám ponechají panství nad světem a národům popřejí svobody, kterou **my** jim připravujeme!“ — (čím zaručí zednáři národům tuto svobodu a její trvání, když zneuznávají všelikou autoritu, — tedy i tu, která nad nimi vládne?)

³ a) Kazatel a zednář br.: D u l o n v díle svém („V o m K a m p f e u n d V ö l k e r r e c h t “ r. 1849) napsal: „Každé vzepření se proti své vrchnosti jest národu dovoleno a vždy jest nutno hledati bezpráví (jež lid k tomu kroku dohnalo) na straně vrchnosti. Právo revoluční je posvátno a nezadajno a vždy tu pohotově, když národ stoupá k revoluci a vítězně se jí domůže. Budoucnost náleží republice!“

b) „H e r r v o n S y d o w “ (v tajemném listu „A s t r ä a “) vyznává, že rozšířením ideí o svobodomyšlnosti a nezávislosti musil padnouti pomník, jež si vystavěly monarchie, „založené na křesťanství. — A dále praví: „Revoluce byla rozšířena zednáři (nuže, zde slyšme vlastní jejich „c o n f i t e o r “). A během času na této cestě revoluční provede zednářství, že republika posléze proti všem odpůrcům zvítězí a svůj vlastní zákon po celé zemi bude vydávati.“

⁴ Br.: H e r z e n vykládá postup takto: „Náčelníci zednářského spolku jsou počátkem konstitučního, liberálního, potom radikálního a konečně republikánského smýšlení.“

⁵ 1. *Vláda není v loži, ale lože jest u vlády.*

2. *My víme, že při některých vysokých stupních (důstojenství zednářského) takové zásady přicházejí, o nichž veřejně mluvíti nikdy by od vlády nebylo dovoleno a —*

3. *tím se stalo, že panovníci tajné plány, které proti nim samým nastrojeny jsou, chrání. K těmto slovům br.: Louise Blanca, jež napsal v díle svém „Geschichte der französ. Revolution“, netřeba jiného komentáře než otázky. „Nuže, vy mocní tohoto světa, ještě-li nerozumíte určitým těmto plánům?“*

4. *K dosažení nějaké moci od knížat doporučíme upotřebení frásí a lichocení („Latomia“ r. 1866—67). —*

zásady, dosvědčí nám pruský ministr války a zednář, br.: Haugwitz, výrokem, nedlouho před smrtí svou proneseným.¹

Jak kolosálními plány zednáři se zabývají, čtete v „*Interessante Enthüllungen*“ str. 5–6.² Je to programm dalekosáhlý, kam se oko ani nejbystřejšího a nejspolehlivějšího diplomata ani z daleka neodváží. Zednáři vysoko postavení mnoho vědí, ale nesmírná většina jich je pouhým strojem, jak svědčí br.: Findel ve své „*Neue Herzogliche-Coburgische-Freimaurerzeitung*“. Br.: Ferdinand, vévoda Brunšvický, pravil v manifestu svém z r. 1792 jinými slovy totéž. Vlastní účel zednářského spolku znám jest (dle Eckerta) pouze patnácti osobám, z nich tři představují karikaturu nejsv. Trojice a dvanáct ostatních tolikéž – apoštolů!!

Nastává otázka, proč zednáři upírajíce katolickému náboženství možnost tajemství, sami činnost svoji co nejmožněji zahalují rouškou tajemnou? Na to odpovídá nám „*Freimaurer-Ztg.*“ dno. 30. září r. 1865 takto: „Vyzraditi naše tajemství bylo by tolik, jako dopustiti se sebevraždy; spolek zednářský může obstáti **pouze** se svými tajemstvími.“

My víme už, proč lze zednářům takto jen udržeti se; vždyť tma štítí se světla; kdyby zednáři jednali poctivě, neskrývali by se v zákulisí; ale toho si neumíme vyložit, kterak se mohl odvážiti pověstný zednář Dr. Schultze-Delitsch v sezení říšské rady 5. listop. r. 1875 žádati pruskou vládu o právo veřejnosti pro zednářství jakožto spolek – užitečný!

5. *Dostane-li se panovníkům vůdcovství lože, stává se to jen na oko, neboť pak ti, jež panovníci místo sebe k tomu delegují, sesilují svá vlastní ustanovení knížecím jménem.*

6. *Při přijetí do vyšších stupňů říkají kandidáti: „Pravým zednářstvím jest nenávisť proti papeži, králi a vojsku!“*

7. *Kvašení mezi národy jest dílem lože.*

¹ Br.: Haugwitz pravil totiž: „Tajemné pikle zednářstva, tohoto rozplazujícího se jedu, jehož uštknutí ohrožuje lidstvo nyní více než druhdy, musím ještě jednou na konci svého života uvážiti. Zednářství shoduje se v tomto jednom bodu: „panovati nad zemí, učiniti trůny svým majetkem a panovníky svými správci.“ V loži byla ujednána francouzská revoluce, zavraždění krále a všechny ostatní ohavnosti.“

² „Asi před 30 léty – bylo to krátce před r. 1859 – vracel se slavný, ve Vídni dobře známý diplomat – z jehož úst jsme se toto dověděli – z jednoho hlavního města jihoamerického do Evropy. Na téže lodi plavil se také tehdejší brasílský ministr zahraničních záležitostí, jsa zároveň velmistrem tamnější lože... Kteréhosi dne pravil tento k našemu diplomatu: „Vy se toho ještě dočkáte, že budete míti v Evropě tři veliké státy; jeden románský pod panováním domu Savoyského, jeden germánský pod Hohenzollery a jeden slovanský pod vládou rodiny Romanov-Gottorfské. Ne snad že bychom se my zednáři starali zvlášť o tyto dynastie, o nikoliv! My, když jsme úlohu svou dokonali, můžeme si jíti. Tyto tři monarchie tvoří pouze přechod ku 3 velikým republikám evropským, z nichž se utvoří časem jedna veliká republika lidstva, což je cílem všech „bratří“! – Velmi podobnou myšlenku pronesla v katechismu svém už r. 1813 v Kijevě založená lože, kde mluví o veliké slovanské republice, k níž by patřilo Rusko, Polsko, Čechy, Morava, Dalmacie, Chorvátsko, Sedmihrady, Uhry, Srbsko, Multány a Valašsko. – Totéž bylo ujednáno na kongresu Genfském 1864. Projekt k utvoření podobné republiky nalezneme v jagelonské bibliothéce v Krakově. Pochází z pera br.: Gordaszewskiho. Vydán byl v Paříži už r. 1884.“

Tak hroživě vystupují zednáři!

Znaje strašlivou moc a hrozný dosah zloby zednářské, volá sv. A l f o n s výstražným hlasem ku katolickým knížatům,¹ ale volal nadarmo. Dnes jest už pozdě!²

Když tedy zednáři takovými zásadami, plány a úmysly se obírají a na dále k nim plnou měrou budou směřovati, vizme už, čím od počátku reformace své oblažili lidstvo! Dějiny nechť nás doprovázejí!

Na velikém sjezdě zednářů ve F r a n k f u r t ě r. 1784 bylo ujednáno zrevo-
lučniti Evropu. Br.: B o d e a br.: v a n d e m B u s c h byli posláni do Paříže. Za pomoci tamních „bratří“ A n a c h a r s e (Baron C l o o t s) a H e l v e t i a (baron H o l b a c h) podařilo se jim založiti klub jakobínský, který přivedl francouzskou revoluci k výbuchu. Br.: H a u g w i t z , L a m a r t i n e a V i k t o r H u g o tomu dosvědčí. Nepřátelé všeho řádu velebí revoluci francouzskou jakožto světlo národům, ukazující cestu ku svobodě. My však nechlubíme se vyhanou humanitou t. j. nelidskou lidskostí, nýbrž jsouce vedeni posvěceným duchem Kristovým, s bolestí sčítáme nesčetné ty oběti nešťastníků, kteří byvše uchvázeni revolučním vírem, stali se kořistí guillotiny, – s hrůzou měříme ono moře krve nevinně prolité.

Revoluce francouzská měla býti mostem z ústavního království k republice. Byla-li? Korsický vojín zavedl novou dynastii a ti, kteří prvé volali slávu revoluci a republice, utichli a nutně sklonili šíje před – uchvatitelem. Bojíce se moci a bezohlednosti velikého trůnborce, nabízeli zednáři N a p o l e o n o v i I. ústy br.: S i e y e s e hodnost' „Grand-Electeura,“ čímž však onen pohrdl,³ přijav jenom v té příčině služby jejich, pokud se týkalo nenávisti jich vůči Římu a potlačení moci papežské. Prospělo-li mu? Panovník vládnoucí téměř celou Evropou obával se vetchého starce na stolci Petrově. Proč se obával? Čeho? Vítězných-li zbraní věčného Říma?

Ty už odpočívaly shnilé a rzí strávené na bojištích, kam čas a národové mravně zkažený národ římský a jeho slávu byli pochovali. Proč se obával Říma? Protože byl uchvatitelem francouzského trůnu – a Řím nikdy neschválil a neschválí – násilí. Mocný usurpátor bál se lásky katolického lidu, již tento choval k římským papežům. Tohoto neviditelného protivníka pokořiti nemohl, neuměl. Napoleon poznal, že Řím vládne **nitrem** lidí. „Království mé není z tohoto světa!“ (sv. Jan 18, 36.) Trůny panovníků pokořil zbraní vítěznou, stolce Petrova zvrátiti nemohl, ač k tomu cíli také užíval – svobodných zednářů.

¹ „Tato sekta stane se jednoho dne zkázou ne církve, ale států; nevšímáno si jí a proto pozdě zpozorují škodu, kterou jim způsobila.“

² A jako na výsměch moci panovnící „F r e i m a u e r - Z e i t u n g “ r. 1864 potaká těmto věšteckým slovům světcovým díc: „Toto prorocství stalo se z části pravdou a v krátce stane se jí úplně!“

³ N a p o l e o n tenkrát (viz: „Thiers histoire du Consulat et de l'Empir, ch. 1) řekl S i e y e s o v i : „Váš „Grand Electeur“ je král zahálčivý (r o i f a i n é a n t) a čas zahálčivých králů (předchůdců Napoleonových na francouzském trůně) už přešel.“

Napoleon padl. —

Jaké bylo další ovoce obnovené republiky? Za první revoluce padla hlava Ludvíka XVI. (21. ledna r. 1793) a nešťastné Marie Antonie. Čtyřicet let později (r. 1830 v červencové revoluci) prchá Karel X. do vyhnanství. Po 18 letech (24. února r. 1848) br.: král Louis Filip vypuzen. Vinu jeho hlásá světu žid, ministr francouzský a velmistr lože Cremieux takto: „Král se zatvrdil proti národnímu duchu (t. j. proti požadavkům lože) a proto jsme jej svrhli (nous le renoersâmes)!“¹ — Zajímavost čísti „Witzkalender“ v říjnu r. 1847 vyšlý na rok 1848, redigovaný br.: židem Glasbrennerem (redaktorem „Berliner Montags-Ztg.“ a členem hamburské lože „Absalom zu den drei Nessel.“ — Další činnost bratří-zednářů táhla se od r. 1789 (pokud se týče probuzení revoluce) až na doby nejnovější. Každý musí uznati, že zednáři, stávající v bratrském spojení s předními vůdci kommunistův a socialistů, Dupontem de l'Éeure, Lamartinem, Ledru-Rollinem, Aragem, Garnier-Pagèsem, Cremieuxem, Louis-Blancem a j., měnili dějiny francouzské a tím i jiných národů.

Dva roky před svým vypuzením (r. 1846) psal Louis Filip belgickému králi Leopoldu I.,² (když belgičtí zednáři hrozili zavésti tam republiku cestou revoluční), že intervencí francouzského klubu zednářského bude žádáno na zednářích belgických odvrácení toho zla.“

A po dvou létech, Ludvíku Filipe? Ti „bratři“, kteří zachovali (?) Belgii, vyhnali — tebe!

Pojďme dále!

Kdo zničil předchůdce Karla X., Ludvíka XVIII., víme. Br.: Decazes († r. 1860), jeho vlastní komoří a důvěrník. Jsa zprvu chéfem policejním a později ministrpresidentem, uměl tak výhodně užívati politiky, že králem byl jmenován vévodou a nejvyšší radou zednářskou (suprême Conseil) názvem „Puissant Souverain Grand-Commandeur Grand Maître.“ Komu z obou sloužiti? Decazes rozhodl lós krále na vyhnanství. Tak odplácejí panovníkům za přízeň jich — zednáři!³

Ptejme se dále, kdo zničil vévodu Berrského, kým padl šlechtetný Garcia Moreno, president republiky Ecuadorské? V očích zednářských byl Moreno hříšníkem neslýchaným — spravoval totiž způsobem katolického náboženství hodným stát — a proto padl.

Kým padl Alexander I., cář ruský?

¹ Tento Cremieux vystoupil ještě jednou v elsasské loži a tam se chlubil, že spolupůsobil ku probuzení revolucí i r. 1848 i 1870.

² Belgie jest, jak dále ukážeme, prolezlá zednáři.

³ Viz v časopise „Correspondenz-Blatt für den catholischen Clerus Oesterreichs“ J. 1889—90 článek: „Ungehaltene Reden über die französische Revolution (Nr. I....) von H.“

Na sjezdu „zednářů“ v Moskvě r. 1817 ustanoveno zavraždění čáře Alexandra I. Ptáte-li se, co že zlého učinil, odpoví vám lože, že byl panovníkem absolutní formy a proto musil padnouti. Šest lét později v zednářské schůzi a poradě u br.: knížete Wolkonského, navrhl br.: Oberst Postel zničití cářskou rodinu celou. — Arci kolos ruský bez hlavy by neobstál, Alexandr I. otráven zednáři na moři azovském r. 1826 (Dr. Spazier a Fowinier).

Žádáte si ještě jiných důkazů?

Pamatujeme zajisté všickni, jakou smrtí na valech města Gueretara 19. června r. 1867 zemřel vznešený bratr našeho nejjasnějšího panovníka, Maxmilián, císař mexický. Katolickými velmoži byv zvolen chtěl se i liberálům zavděčiti. Liberálové a zednáři jsou v Mexiku jedno a totéž. Nejpřednějšími protivníky nového panovníka mexického byli: Juarez, Porfirio Diaz, Lerdo de Tejada, Ocampo, Degollado, Zaragoza, Valle otec a syn, Zamora a zrádný Lopez. Jim a jich stranníkům obětoval nešťastný císař jmění církevní, přízeň kléru a svazek s Římem. Ústavní panovník však nesrovnává se s duchem zednářův a proto svrchu připomenutého dne a roku dokonalo šlechtné srdce Maxmiliánovo.¹

Revoluce r. 1848 byla rozvětvena po celé Europě. Vizme kterak! 15. března mluví se v Bruselu a Lipsku o věcech, které mají se v Berlíně sběhnouti. A hle! Tři dni později (snad náhodou?!) shromáždilo se 50 studentů pod lípami, by zavraždili krále! (Když pak tento pokořiv Rakousko (r. 1866) a Francii (r. 1870) stal se pánem sjednoceného Německa, tu zednáři zapomenuvše na úmysl vraždy jeden nade druhého předčil voláním „slávy“ a sepisováním hymnův a ód. (Viz „sonetty“ br.: Müllera von der Werra a četné slavnostní řeči br.: Arnolda Reuschera, Arsina, Bluntschliho, Osterwalda atd. atd. — Ó té důslednosti v jednání „zednářů!“)

Třináctého března (r. 1848) vybuchlo to nejprvé ve Vídni. Studenti tvoří legii, Metternich děkuje se z ministerstva.

V květnu (15.) nastalo jitření v Paříži, téhož dne ve Vídni poznovu (císař Ferdinand musil uprchnouti, poněvadž studenti (Dr. A. Fischof) s danou konstitucí nebyli spokojeni). Téhož dne staly se bouře v Neapoli, téhož dne opětne bouře v Berlíně a téhož dne mluví se v Poznaňsku o tom, že „dnes“ t. j. 15. května (r. 1848) bude prohlášena v Paříži národem francouzským „polská republika!“²

Nuže, jak podivuhodný to konnexus dějin jedné hodiny na místech tak různě od sebe položených a za živlů všude jinakých! — Ptáme se, kdo spřádal asi tuto osnovu, z níž vzešla svrchu uvedená, mohutně rozvětvená historická událost? Zednáři považují to za „náhodou“ (zufällig) povstavší. Slyšme dále!

¹ Viz Osseg's: „Hammer der Freimaurerei am Kaiserthron der Habsburger“ a Pachtler's: „Götze der Humanität“ — 504—5.

² Viz různé politické časopisy z r. 1848.

Br.: Lewis obdržel 2. září r. 1848 od liberálního ministra vnitra, barona D o b h o f a , povolení ku zřízení, vlastně obnovení staré, poněkud zašlé lože ve Vídni „u sv. J o s e f a .“ — Téže právě doby obdržel br.: Ko š u t dovození od uherského ministerstva B a t t h y a n y i o v a založit loži „u jitřenky vyššího světla.“ Zednáři tito podali si ruce a t e p r v e t e h d á ž propukla „vlastní“ revoluce.

Uherská revoluce byla sice potlačena bitvou u Villagoše, ale mocné símě její vypučelo opět. Br.: M a z z i n i ¹ napsal r. 1851 v pověstném svém manifestě na ústřední komité ku zrevolučnění Evropy do Londýna říši naší ortel: „A u s t r i a e s t d e l e n d a !“ („Rakousko musí býti zničeno!“) Klíčem k tomu byla mu různost národů² jako prvků, z nichž Rakousko je složeno. — Strašlivý programm Mazziniho sice nevyplnil se cele, ale zajisté s polovice. — Přikvapil totiž rok 1866 a výsledek bitvy u S á d o v é byl příčinou rozdvojení říše (d u a l i s m u s). Nuže, kdo to zavinil? Zednáři, svobodní zednáři, jak jsme poznali, když jsme citovali tajemný, v Berlíně téměř půl roku před porážkou u S á d o v é (13/7. r. 1866) vyšlý spis (v lednu), v němž byl pozdrav nově nastávajícímu roku 1866.³

Kdo asi měl v tom podkopnickém díle ruce? Br.: K l a p k a , člen nejvyšších stupňů lože v Budapešti „M a t y á š K o r v í n u s ,“ br.: K o š u t a j.

Kdo byl činným u válce téhož roku, v níž Rakousko s Itálií bylo zapleteno? Zednáři a jich přívrženci jako br.: C z a k y , B i s m a r c k , generál L a m a r m o r a , N a p o l e o n I I I . a jiní.

Zde si opakujeme jednou ještě už uvedená slova br.: S t e f f a a br.: B l u m e n h a g e n a !

Pojďme ještě dále! Výrok zuřivého zednáře, br.: prince N a p o l e o n a J e r ô m e a („Plon-Plon“), jež pronesl v červenci r. 1866, podobá se výroku, jímž M a z z i n i vyřkl nad Rakouskem ortel, jako vejce vejci.⁴

Cílem zednářské práce je přeměna ústavních monarchií v republiku. Proto volal br.: S e r r a n o : „P r y č s D o n C a r l o s e m !“ — proto křičeli zednáři

¹ O br.: M a z z i n i m , duši to zednářského spolku, psal K a r e l T ů m a v „M a t i c i l i d u“ pod titulem „A p o š t o l s v o b o d y“ r. 1873 (soudíme-li dle dát pramenů vpřed uvedených,) velmi stranicky.

² L'exploitation de la rivalité des nationalite'es diverses.“

³ Pozdrav ten zněl: „Rok 1866 náleží nám!“ t. j. události toho roku každý nám připsati musí. — Nuže mějte si na rukou nevinou krev a tisíceré výjevy bídy!

⁴ Řekl totiž N a p o l e o n : „Císařství francouzské je triumfem dnešní demokracie a revoluce. Revoluci této překážela restaurace a parlamentární liberalismus, ale nyní kráčí v před vůči všem překážkám. — Ó by se byla už před rokem spojila s Pruskem a Itálií! Nyní však už určitě přišel čas, abychom dopustili vysoko vláti revolučnímu práporu. Programem této revoluce je boj proti katolicismu, je to veliká národní jednota zbudovaná na zříceninách uměle zřízených státův a smluv; je to triumf demokracie, jež nejméně 100 lét vedena byla mocnou rukou císařů; je to válka, dlouhá válka jakožto podmínka a účinek této politiky. — Přední překážkou toho je — Rakousko. Rakousko jest nejmocnější oporou katolicismu. Ono repraesentuje sloučené národy proti jednotným. Rakousko je posledním útočištěm katolicismu a feudalismu (šlechty). Proto musí býti poraženo a zničeno!“

italští: „Pryč s Františkem Neapolským!“ a „zničme světské panství papežovo!“¹

Kdyby žili br.: Mazzini a Garibaldi, musili by dosvědčiti nám. Dnes zednáři sjednocují Itálii a Německo a právě ozývají se při každé příležitosti, že jsou nepřáteli vši ústavy monarchické a že mají úkolem „lidstvo zbaviti veškeré autority.“

Jsou praktičtí! Lépe jednu bitvu svěsti rozhodně všemi silami než rozdrobiti síly své. Lépe zničiti rázem „obra“, než dlouho přemáhati zástup „trpaslíků.“

Od počátku tohoto století zahubili a dílem vyhnali s trůnů zednáři 28 (!) panovníků.

A právě, co tyto řádky píšeme, není-li počet těchto královských a císařských obětí větší? Cože stalo se v Brasílii?

Zednáři pozvědli prápor odboje proti císaři svému dobrému, rozdmýchali revoluci a rod císařský na věky z Brasílie vypovězen.²

Je to oběť poslední revolucionářských pochopů, jakými byli a jsou: Mazzini, Garibaldi, Košut, Klapka, Bern, Juarez, Marx, Cremieux, Lassale, Schultze-Delitsch, Bakunin, Herzen, Robert Blum, Hecker, Struve atd. atd.

Ukončíme toto kratinké pojednání slovy „A m a n a A m a n t a,“ jež ve výtečném díle „Die Loge der Freimaurer“ („Neue Weckstimmen“ J. 1877, September-Heft) uveřejnil a jež tuto v českém překladu podáváme:

„A nyní odpovězte, vy „vlci v beránčím rouše,“ vy sluhové loží, kteří v témž okamžiku honosíte se věrností ku státu, když právě léčky k jeho pádu kladete, odpovězte:

Proč Maria Terezia vynesla proti vám nejpřísnější zákazy, proč právě ten, jež tak často voláte a jenž nyní už odpovídati nemůže, proč právě Josef II. dva výnosy (16. prosince r. 1785 a před svojí smrtí) proti vám vydal a nařídil konečné zrušení všech loží?

Proč František I. r. 1794, jemuž byly předloženy vaše plány světoborné, dal rozkaz na zasloužené vymytí vašich loží?

Proč veřejně doznává bývalá zednářská vysoká kapitula r. 1794: „Předáci německého zednářství odstupují, poněvadž z jeho lůna pošly a pojedou všechny revoluce, aniž by předáci sami (zhoubného) průchodu jich zastaviti mohli?“

¹ Papežská stolice pozbyla za Pia IX. (20/9. r. 1870) světského panství, když Viktor Emanuel v průvodu vrchního generála Cadorny se 60.000 muži vtrhl do Říma branou „Porta pia“.

² Brasílie je domovinou přečetných loží zednářských a jak tvrdí biskup o l i n d s k ý v listě (dto. 2/8. r. 1874) velmistrem všech loží tamních byl té doby první ministr (!) císařův br.: Visconte de Rio Branco!

Proč zapřísahal br.: Haugwitz v tajnou dílnu vaši hluboce zasvěcený bratr a pruský ministr, panovníky na kongressu ve Veroně, aby zničili zednářství?

Proč byl vydán pruský edikt 20. října r. 1798 proti (vaším) tajným spolkům?

Proč nepřijal Napoleon I. hodnosti sobě vámi podávané, totiž „Grand Electeur“ a proč nazval tuto hodnost „roi fainéant“ t.j. království loutkové?

Proč byl uzavřen r. 1850 veliký francouzský Orient pro svoje státu nebezpečné tendence?

Proč pronesl váš drahý br.:, belgický král Leopold I., pověstný výrok k vám se vztahující: „Společnost lidská vyšine-li se jednou z kolejí křesťanství, zajde v barbarství?“

Proč doznává veřejně anglický premier lord Beaconsfield, že má nyní diplomacie co činiti s tajnými spolky, které ani vraždy se neoštidají?

Nuže odpovězte! Omluvte se ze žalob, dokažte, že jste apoštoly „humanity,“ apoštoly lidskosti!

Nemůžete-li?

Nuže, budou přátelé vaši vašimi soudci!

Takli tedy má činnost zednářův — a je tomu tak, vždyť sami to dosvědčují, — proč tedy panovníci světa nyní lhostejně patří na blížící se smršť hrozivou, proč je chrání, počet jich rozmnožují a přízní zahrnují?! Proč se netřesou před zlobou jejich, proč neslyší hrozného: „Tremor, Byzantium! — ?“¹

Povedou-li lid svůj ku světlu zednářskému, které jiné jest než světlo, jímž nás Ježíš Kristus evangeliem lásky byl osvětil?

Učiní-li tak, pak sami jednou v úzkosti a třesení sobě vzpomenu onoho starce, jenž jedin sedě na Petrově stolci, obklopen tajemnou velezáří Božské pomoci, obstoupen svými dětmi a silen věrou, nadějí a láskou k Bohu, báti se nebude, snad potom potíhnou k němu, jenž jedin nepotakal mrzkým žádostem rozhodným „non possumus“ a jehož slovy: „Varovali jsme knížata a oni spali“ pohrdali, a z úst jeho uslyší: „Jerusaléme, Jerusaléme... kolikrát...“

Dle Pachtlerova díla „Der Götze der Humanität der Freimaurer“ (str. 508 a 9) nic nekarakterisuje lépe poměru zednářstva k monarchii ústavní než časopis zednářský „Le Globe“ (v čísle vyšlém 25. listop. r. 1830), kde čteme: „Šlechtic Kergolay, za Karla X. francouzský pair, byl obžalován v komoře pairů (22. list. r. 1830) proto, že uveřejnil dopis, v němž vykládal, proč nezrušil přísahy dané Bourbonům (starší linie, jejíž posledním členem byl Karel X.) a dokládal, že učinil tak jsa věrným poddaným krále svého. Tři dny později přinesl „Le Globe“ tuto poznámku o tom processu: „Pán z Kergolayů

¹ Chvěj se, Byzanci!; pozn. editora.

měl to nešťastné mínění, že nutno rozuměti domnělé přísaze mezi Francií a rodem Bourbonským určitě a přesně. Nechce rozuměti, že zákonitá vláda a ujišťování o přijetí a schválení té úmluvy (z r. 1814) se strany všech liberálů, byly pouhou v á l e č n o u l s t í ... *Když jsme Karlu X. věrnost' a úmluvě s ním poslušnost' přisahal, když jsme opojili tohoto panovníka ujišťováním své lásky, když jsme mu ku cti postavili na ulicích svých vítězné oblouky a lid shromáždili, by pozdravoval jej na cestě tisícerým voláním slávy, když jsme kladli před každý jeho krok lichocení, když chrámy, akademie a školy zaznívaly chválami a žehnáním jemu a jeho rodu, když naši básníci opěvali jeho ctnosti a rozplývali se chválami nad udatností tohoto „nového Jindřicha IV.“ a nad laskavostí tohoto „nového Františka I.“: tu to vše pouhým jenom bylo úskokem, pomocí jehož bychom odvrátili od sebe řetězy, jimiž nás zamýšlel spoutati. — Vy (pane z Kergolayů) byl jste jako nováček na divadle, když poprvé sedí v parteru a vše přijímá za bernou minci, co děj podává. **Odložte tento blud! — Pairové, deputovaní, úředníci, prostí občané — my všickni hráli jsme komoedii po 15 roků!***

Vhodněji sotva lze zakončiti tuto stať, než uvedením spisku vyšlého r. 1791.¹ Tam čteme na str. 2 toto: „Kam se mám nyní obrátit, aby volání mé proniklo až k Vám, knížata, v jichž prospěch nyní mluvím? Kam mám se obrátit, abych se k Vám dostal? Není-li snad už každý přístup k Vám obsazen spiklenci anebo jich přáteli? Bude-li Vám lze ve zmatenici různých řízení popřáti mi několik okamžiků slyšení, čili snad pohroužení jsouce v radosti života nebudete míti času mě vyslechnouti? Nebo snad v té době, když já budu mluviti pro Vás, pro Váš prospěch, pro Váš trůn, Vaši rodinu a Vaše dítky, budete se kochati v rozkoších honby a plesu?

Uchovejž Bůh, abyste snad k volání mému byli lhostejni, anebo se snad domnívali docela, že přicházím k Vám žebrat. Má prosba a úpění týká se Vás, prosím Vás, neodepřete mi slyšení, milo-li Vám Vaše blaho. Arci nejmilejší bylo by mně, abyste četli tento můj spis, až byste se vraceli z objetí Svých dítek, pak bylo by Vaše srdce přístupno mé sdílnosti a slzy mé péče o Vaše blaho smísily by se s Vašimi!

Popatřme kolem sebe, než budete čísti dále a provázejte mě v rodinnou kopku Svých předků! Zde visí obrazy nejšlechtetnějších mužů, kteří kdys panovali nad Německem. Na čele trůní jim důstojnost, v očích vznešená přísnost. — — Tamto vizte Své děti, naději pokolení Svého, pýchu rodinnou a budoucí štěstí Svých poddaných! — **Co byli Vaši praotcové? — Co jste Vy? — Co bude jednou z Vašich dětí?**

¹ Nadpis jeho zněl: „Uiber die Gefahr, die den Thronen. den Staaten und dem Christenthum den gänzlichen. Verfall droht durch das falsche System der heutigen Aufklärung und die kecken Anmassungen sogenannter Philosophen, geheimer Gesellschaften und Sekten.“

Po staletí byli jste předmětem všeobecné úcty, přiváděli jste dítky k obrazům Svých praotcův a každý poddaný se usmíval radostně, když spatřil Vaše dítě. Nyní však už budou brzy tyto předměty lásky a úcty posměchem chátry; obrazům předků Vašich budou se posmívati a zneuctí práce Vašich dětí. Budete chtít obhájit práva Svých, nenaleznete však žádných obhájců; budete chtít poroučeti poddaným Svým, ale žádný Vás neuposlechne; úpěnlivě budete prosit o ochranu, ale žádné rámě Vás nebude chrániti; budete mluvit o lásce ku vlasti a knížatům, ale řeči Vaší neporozumí žádné srdce. Budete se ptáti, zdali poddaní Vás, knížata svých, už neuznávají. Zdaliž jim Bůh a svaté náboženství neporoučí poslouchati, ale národové nebudou uznávati žádného Boha, žádného náboženství; Bohem bude jim nezměrná svoboda a pány jich budou své vole a samoláska. — Pošlapou pomníky, jimiž minulost oslavila skutky Vaše a zhanobí hrobky, v nichž leží dobří knížata... Namítnete mi snad: „Bylo-li by možná, by to tak dalece došlo?“ — Ano! — Už je rozseto símě zhouby a bude pozdě chtít je vyhrabati, zakoření-li se a stane-li se stromem!

— Ano tak tomu je, Vy mocní tohoto světa! Opravdu stává pluku nepřátel zjevení, jenž jest pro Vás nebezpečnější než všickni vnější nepřátelé. Jich plánem není, by Vám odňali část území, nýbrž aby Vás časem zbavili trůnu...!“

Ku slovům těmto, tak vroucím, úpěnlivě proneseným před plným stoletím, — dnes netřeba žádného komentáře!

III.

Náboženství má nesmírné působení i na jednotlivce i na celé lidstvo. Kdo jednou k náboženství přilne, dá se jím ovládati rád a cele. Čím dokonalejší jest, tím víc upokojí. Proto naše katolické má největší cenu. Jinak ani býti nemůže! Každý dobře ví, že vznešenost nauky Ježíše Krista projímá každý záhyb života jednoho každého vyznávače tu věrou živíc, onde sv. nadějí plnic a všude nerozvížitelným poutem lásky pojíc; každý v různých případech života seznal sám na sobě mohutný účinek Božské milosti. Neprávě „zvláštní přítel“ katolické církve, Napoleon I., pravil na ostrově sv. Heleny ku generálovi Bertrando-
vi¹ (jak svědčí výrok rytíře Beuterra): „Mluví se o Konfuciovi, Zoroastrovi, Numovi, Muhamedovi; ale mezi těmito a Ježíšem Kristem je ten rozdíl, že vše, co tento učinil, jenom Bohu vlastní jest, naopak u oněch jen to se jeví, co lidem jest vlastní. Působení těchto smrtelníků bylo obmezeno pouze na jejich život a za života svého pojistili si úctu pomocí náruživostí, násilnických činův a příznivými poli-

¹ Hrabě Bertrand Gracian Jindřich, byl jeden ze tří generálů (gen. Gourgaud a gen. Montholon), jimž bylo popřáno sdíleti osud císařův na skalnatém ostrově sv. Heleny.

tickými poměry. Tito očekávali vše od všeho života, ale Ježíš Kristus očekával všeho od své smrti. Čeho pak od ní očekával, co o ní předpověděl, vyplnilo se na vlas. Můželiž tedy býti lidským vynálezem čemu Ježíš Kristus učil a co činil? Nikoliv! **Vše na Něm mě překvapuje, Jeho duch mě přesvědčuje, Jeho pravda mě přemáhá. Ve všem jeví se velikost, jež mě drtí. Duše postačí Jemu a On duši!**“ — Tento výrok z úst muže, jenž otrásal celou Evropou a jemuž vše bylo těsně to vydobyté prostranství, výrok z úst muže, jenž nebyl přítelem katolické církvi, platí něco na váhách úsudků lidských.

I zednáři dobře vědí, jak mocně působí na srdce náboženství vůbec a katolické zvláště a proto lekají se tohoto nesmírného vlivu náboženského, jakožto nejmocnější překážky v dosažení cílů svých. — Kdo se bude ku př. báti Boha, jehož nevidí a kdo ctíti panovníka, když v Boha neuvěří? Zde působí náboženství.

Už od nejútlejšího mládí, když dětský rozum povolně na způsob poupěte se rozevírá, vede dobrá matka děti své cestou prvotních náboženských povinností k Bohu. Lůno rodiny je prvním, přirozeným učitelem dětí, kde věrou mají poznati Boha.¹

Lidský věk letí rychle. Dorostlé dítě dáno do školy. Škola má převzít svatý úkol z rukou rodičů „nejen vyučovat, ale také vychovávat“. Pojmy dítětem z mládí osvojené mají se ve škole utěšeně rozvíjet a pojmům novým, pro život nutným, má se přiučiti tam. Jak tedy patrně, jest úkol školy velmi veliké váhy. Škola má totiž odevzdati rodině, životu, státu a člověčenstvu dítky nábožensko-mravně vyučené a vychované. To žádati od školy právo mají nezadajné: rodiče, dítky samy, stát i lidská společnost.

Nemíním nikterak těmito slovy obkresliti směr, jakým se moderní škola béře a posuzovati jej — o tom bylo odbornými znalci dokonale pojednáno už často — nikoliv! — úkolem těchto řádek je naznačiti poměr „svobodných zednářů“ ku školství.

*

Zednáři dobře pochopili úkol a závažnost, jakou má škola pro děti a tím pro budoucnost lidstva vůbec; zednáři dobře vědí, že zdar i nezdar plánů jejich cele závisí od školy. Dobré i zlé ovoce škola může vydati; na tom záleží, jací jsou učitelé a jací zákonové ve příčině školství.

Poznání této pravdy učinilo ze zednářů vlky, ženoucí se na kořist, která jim slibuje hody tučné, mnohoslibné, dlouhotrvající.

¹ Bylo by si přát, by českým rodinám do rukou se dostal dobrý příklad výtečného díla G. M. Pachtlera S. J.: „Das göttliche Recht der Familie und der Kirche auf die Schule; ein Mahnruf an die Christen Deutschland's“. (Mainz; Kirchheim 1879.)

Jakou bude mladá generace, takým bude později lidstvo. Proto se zednáři chopili této myšlenky vší silou. Slyšme, co o tom praví sami!¹

Jak patrně, nastává boj o školu mezi církví a — svobodnými zednáři a strašlivý boj ten zvedla nenávisť odpůrců církevních, odpůrců všeho řádu.

¹ Hollandský br.: V a i l l a n t (čti: V a i l j a n) pravil: „Nynější zednářství budiž převahou praktické, budiž vzdělávací školou, která by na celého člověka působila. Proto budiž jeho eminentně vlastní úlohou — „vyučování mládeže!“ ... My zednáři, kteří chceme šířit světlo, musíme vyhledati každý temný koutek a neustati, dokudž by osvětlen nebyl září pravdy!“

— Hamburský školní rada, br.: H o f f m a n n, pravil: „Nic tak neleží na mysli spolku, jehož cílem jest obšťastnění a polepšení lidstva (!) jako výchova a vyučování mládeže!“ („J a r b o c k j e“, 1874, p. 67.)

— Lipské „F r e i m a u r e r - Z t g.“ (18/10. r. 1878) vydaly na všechny bratry loží toto provolání: „Všemožně to proveďte, by zásady našeho královského umění (!) **ve škole a rodině** došly náležitě platnosti... působte společně, zvláště vy, bratří-zednáři na **obou** posvátných těch místech a poznáte, kterak skutky, jež v tichosti vykonáte, přinesou ovoce, dle něhož bude zřejmo vám, že je zplodil pravý duch našeho k r á l o v s k é h o (!) umění!“

— V „B a u h ü t t e“ (r. 1874 str. 58.) čteme: „... Na to se chci jen tázati, jaké to asi musí býti požehnání pro odrůstající mládež, jsou-li ve školách elementárních a vyšších učitelé a školní dozorcí — zednáři! Krátce pověda jsem toho mínění, že lože nesmí si jinak počínati, než jak velí jí povolání, vychovávati zednáře, t. j. muže, kteří stojí za všech okolností života jako zednáři n a d e v š e m i m a l i c h e r n ý m i (!) k o n f e s s n í m i r o z t r ž k a m i!“

— Br.: Lessing (viz: J. C. Findel, „Geist und Form der Fr., Instructio-nen für Brüder-Maurer“ Leip. r. 1874, 3.) vyjádřil se, že „zednářství má zničití všechny předsudky rozdílu národností, **náboženství, stavu a důstojností.**“ Tedy si přeje náboženství společné, a tím jest — náboženství — přírodní!

— Br.: W. S m i t t v knize „Wir und die Ultramontanen“ (Leip. r. 1873, 11.) napsal: „Popatřte přece, kterak pruský ministr osvěty bojuje s ultramontanismem (katolickou církví)! Podkopává mu kořeny, jež zapustil ve vychovatelných, totiž ve školách nejnižších i nejvyšších v národě našem. Znalost dějin, filosofie a bohaté naší (německé) literatury, najmě ze dvou posledních století, tato znalost, již požaduje ode všech, kteří jednou na k a t e d ř e nebo k a z a t e l n ě působiti a tím slovy svými mocný vliv na ducha a svědomí posluchačů svých míti chtějí, tato znalost bude opravdu kouzelnou formulí, jíž ultramontanismus zaklet bude zpět do vlastní tmy a jíž bude rozšířeno s v ě t l o v těch krajinách, jež dosud katolická církev ovládala!“

— V L u t t y c h u při zednářském svatojanském banketu promluvil br.: J o s e f G o f f i n řeč, (jež byla vytištěna nákladem lože a zednářům belgickým rozdělena) z níž toto vyjímáme: „Náš (zednářský) plán jest tento: abychom zahladili křesťanství dle myšlenky Voltaireovy, musí vyučování mládeže státní mocí státi se **bezbožeckým!**“

— „N a t i o n a l b e l g e“ (r. 1857) projevil myšlenku, že „výchova mládeže musí se dítí působem rationalistickým ne v klášteřích, ne Jesuity a bez kněží.“ — Podobně vyjádřil se „C o n g r e s l i b é r a l“ (orgán zednářský): „Úkolem naším není toliko zničití katolickou politiku, nýbrž i její články víry, lidstvu tak velice škodlivé.“ — (Flor. R i e z s, a. a. O. 55.)

— Br.: E u g e n S u e napsal (A. Neut, I. p. 344.): „Který jest nejlepší prostředek, jímž bychom přemohli reakci duchovenstva katolického? — Odejmemo-li jich vlivu a vyučování odrůstající mládeže! — Kterak toho docílíme? — Použitím všech prostředků tisku, na řečništích, v ústních rozmluvách, rozšiřováním různých traktátů, vydáním zákona za tím účelem, by veřejné mínění k té nepopiratelné pravdě dospělo, že jest třeba, aby bylo rozlišováno a o d d ě l o v á n o mravní vyučování dítek od **náboženského!**“

— Zde bud'tež také uvedena slova liberála K a r d o f f a, jež promluvil v Berlíně r. 1872: „Po-přejme jen katolické církvi svobodu (jednání), a ona dobude celého světa!“

Ptejme se povolaneého svědka, totiž dějin, z jaké školy pocházejí jací lidé!
Vizme!

Co rozšířovali katolicky odchovaní lidé? Požehnání, věrnost panovníkům, lásku ku bližnímu, úctu k Bohu, plnění povinností lidských, krátce řečeno – život mravně dokonalý. Námítky, že i z lůna církve katolické posli lidé nehodní, lze od-
býti tím, že ti, kdož takými byli, dozajista nekráčeli po cestě, již jim církev byla ukazovala. I šlechetný otec mívá mnohdy mezi desíti dětmi dobrých devět a jednoho nezdárneho. Ten, kdo se drží církevních příkazův a řídí se radou, již církev hlásá, ten nemůže býti jinakým než dokonalým!

Jací asi lidé pocházejí z lože? Dějiny nás učí, že jsou to drzí nevěrci, jak jsme ve stati I., revolucionáři, komunisté, socialisté, nihilisté a jiná cti, majetku, životu, právům a všemu řádu dobrému nebezpečná směs, jak jsme ve stati II. ukázali. Nuže, sud', člověčenstvo samo, kdo je pravý učitel a kdo svodič a mámič dětí tvých!

Kterakým způsobem vyučoval Božský učitel Ježíš Kristus, jest každému známo s dostatek. Jeho vznešené: „Nechte maličkých přijíti ke mně a nebraňte jim!“ a „Kdo pohorší jedno z maličkých těchto...“ plní nás posvátnou hrůzou. Tu slyšíme v prvním výroku Jeho příkaz k následování, ve druhém pak strašlivý soud tomu, kdo by nějak poskvřnil dětskou duši, tento čistý stánek Ducha svatého.

Kdo posel ze školy Ježíše Krista? Výtečníci v každé příčině, nad jejichž bezúhonným životem, působením, ctnostmi, sebezáporem a nadšením, pro vše nadzemské dnes svět trne a uctivě – aspoň ve svém nitru – před nimi šíjí ohýbá.

Nedůslednost' jest jednou ze hlavních vad zednářů. Jak jsme pod číslem I. uvedli místo s výrokem br.: A. S. C a r p e n t i e r - A l t i n g a , patřil i Ježíš Kristus ku zednářům (drzí jsou zednáři a vlastní nicku chtějí nejvyšší veličinou obohatiti). Nuže, byl-li dle tvrzení lože Ježíš Kristus „prvním“ t. j. největším všech zednářů, proč nejdou ostatní po cestě jím ukázané? Proč i oni bezúhonným životem, čistým učením, chudobou, láskou ku bližnímu, dětinnou úctou k Bohu se nenesou?

Ó těch lhářů, svůdníkův a falešných proroků!

Vizme však už, kteraké moudrosti a jakým životním zásadám zednáři chtějí vyučiti mládež!

Lože chce vychovati dítky:

1. bez ohledu na náboženské vyznání, bezkonfessně;
2. čistě přírodně, světsky, pozemsky a
3. v duchu revolucionářském.

ad 1. Lože chce vychovati z mládeže dorost' zásadám svým věrnou a toho se dočiní, vstípi-li jí z ponenáhla a co nejopatrněji počátky náboženské vlažnosti a lhostejnosti, o níž a její účincích a trestu čteme ve sv. písmě.¹ Už br.: L e s s i n g označil jako základ bytnosti zednářské, potlačí-li lože předsudky o rozdílu pojmů „vlast', stav, důstojenství, náboženství.“ Jak vidno, šlape „osvícený“ Lessing skutky,

¹ S v . J a n a Apokal. 3, 15–16.

jež bohudíky mnozí nazývají heroickými a nad nimiž trnou. Smrt *Leony*, láska ku vlasti přemnohých římských reků, nesmírná jich úcta ku přísaze, skvělá doba křesťanských mučenníků prvých tří století zvláště, sebezápor a sebeobětování missionářů, pohrdání jměním a slávou z lásky k Bohu a ve prospěch bližního – to vše nenalezá u Lessinga dosti pohnutek, aby uvažoval, že se velmi mylil, když hořejší slova byl pronesl. Indifferentismus je cílem výchovy zednářské, indifferentismus náboženský¹ v nejširším slova smyslu – chlad, mrazivost, ledová mysl u věcech náboženských jest jim přáním, k tomu směřují. Zednáři jednají opatrně, zvolna – ale chytré. Z počátku dopřejí knězi dvě hodiny v témdni vyučovati sv. náboženství, ale hned každý zachycený pojem u dětí stírají, ano v době, kdy se domohli, že sami píší školní zákony, hned vymýtají kněze ze škol, plníce tak předpovědění Ježíše Krista² a (ve Francii a Belgii) volají: „Budeme vyučovati zdarma jen učitelé laiky, ale za to donutíme rodiče, by posílali děti jen do našich škol.“³ Co to znamená, vyučovati jen nekněžími t. j. laiky, rozumíme;⁴ chtějí říci: „Budeme vyučovati dítky všemu, jenom ne známostem o Bohu. To potvrzuje zednářský purkmistr města *St. Hilaire*.⁵

Nastává otázka, kam by vedlo takovéto vyučování a tento směr dětské výchovy?

Vy to cítíte, důstojní bratří v posvátném úkolu, jež jste byli od arcivučitele všech věkův a národův obdrželi – a duše vaše krvácí nade zlobou světa!

ad 2. Lože chce vychovati mládež přírodně,⁶ světsky, pozemsky. Pohodivše stranou každé pozitivní náboženství, jak patrně ze slov br.: *v an Rijkom a*,⁷

¹ Br.: *Jüge*, vrchní redaktor „*Globe*“ a zednář nejvyššího stupně (33.) pravil: „Je to zcela jedno, jaké dá kdo jméno nejvyšší bytosti. Co na tom, jmenuje-li ji Bohem, pánem, Allahem, Jehovou, Ormuzdem, Zevem, Jupiterem nebo přírodou?“

² Evang. sv. *Jana* 16, 2.

³ „*Instruction laïque, obligatoire, gratuite.*“

⁴ *Ledru Rollin*, franc. zednář pravil na sněmu proti křesťanské výchově: „Je-li většího bezpráví pro člověka než otroctví svědomí, než odvádění jeho dítek do takových škol, které otec za místo zkázy považuje, než onen soupis mládeže, která násilně vlečena jest do nepřátelského tábora, aby nepříteli (!) sloužila?“

– „Bratří“ *v antverpách* cíl školy ohledně na vyučování takto líčí: „Spolupůsobení kněze pod záminkou jeho duchovního úřadu ničí nutně účinný vliv učitelův (v čem?), ochromuje jej a zbavuje dítky každého mravného, logického a rozumného vyučování. Cvičení v katechismu je největší překážkou duševního vývoje dítěte. Osvobodí-li se jednou lidský duch od této massy věcí, které jej pobluzují, stane se spravedlnějším, přímějším a – mravnějším“. (!!)

⁵ Týž vyjádřil se na podzim r. 1878: „Nadpřirozené (t. j. zjevené náboženství) duši seslabuje a činí zvířecou... Musí mítí konec pokrytecké a ponižující vyučování jesuitů, těchto odvěkých nepřátel moderní společnosti... Nevěřte ničemu, jen rozumu; černokabátníci jsou nepřáteli (vašimi).“

⁶ Míjíme: „*přírodně*“, ne „*přirozeně*“, protože čteme u sv. *Pavla* (k Řím. 2, 14. a 15.) dokonalý výměr slova „*přirozeného*“ (a ne napsaného) zákona, kterým však lože nikterak věsti ji nechce.

⁷ Br.: *v an Rijkom* (viz: „*Maçonnick Weckblad*“ 13. Apr. J. 1874, S. 4.) dí, že nikdo nemůže býti zednářem, kdo má náboženství pozitivní. Tedy:

přijímá lože jen jedno náboženství – přírodní! Br.: P o l l a c k v díle svém¹ praví: a) „Co se shoduje s úradami božskými, srovnává se také s náboženstvím; příroda odpovídá nejdokonaleji úradám božím: (tedy) příroda srovnává se úplně s náboženstvím, b) Náboženství je vychováním nebo přiváděním člověka k mravní dokonalosti; zákon pro mravní dokonalost' je zákon přírody; (a cože zjevená vůle Boží?) – příroda tedy nejen že s o u h l a s í s náboženstvím, ona o b s a h u j e v sobě náboženství; z toho jde nevývratně: příroda je náboženstvím, je zjevením božím, c) Kdo tedy čerpá mravnost' ze a v souhlasu s přírodou, ten ji vypůjčuje si z náboženství přírodního, d) To činí svobodné zednářství, které tudíž jest' náboženstvím přírodním!“ – A v poslední větě téže úvahy (str. 368) doznává: „Jenom v jasném a zřetelném poznání zákona přirozeného (mechanického) jest' obsažen mravní zákon (u zednářů tolik co: náboženství!)“

A náboženství toto je náboženstvím starých Řeků. Nahá prsa přírody, smyslnost', vášně, touha po materii, požívavost', rozmařilost', z předešlých plynoucí (jimiž padlo Řecko i mohutný Řím –) jsou obsahem hellenismu, zednáři jakožto pravého náboženství (poněvadž jest' bez dogmat) na výsost' vychvalovaného. Jeli-kož pak toto velebené náboženství hellenské (čistě přírodní) na jiných místech odsouzeno bylo (viz: F r t . P o h u n k a „Volné listy“ ve „Vlasti“ r. 1888–89) způsobem mistrným a dosti obsáhle, upustíme zde od toho.

A takovým učitelům chtěli by rodiče své dítky svěřiti?

ad 3. Lože chce vychovati mládež v duchu revolucionářském. Neužívá lože sice tohoto slova děsného, když hlásá ideje své dětem, nýbrž zahaluje strašlivý význam jeho slovem „svobodné lidské sebeurčení.“ Člověk jest' dle učení zednářů vlastní pán svůj, vlastní zákonodárce a soudce a tudíž nemá nikdo práva zasáhati buď' příkazem anebo záповědí v jeho vůli. Vyjádříme se určitěji. Někomu jest' panovník nepohodlným pro svoji přísnost'; jeho zákony jsou někomu nesnesitelným břemenem – nuže! – tu povstane v mozku „týraného“ vědomí „svobodného lidského sebeurčování“ a konec konců je vzepření se zákonům, vladaři a všeobecnému pořádku. Zlý příklad roste jako rak hnilobou a jako lavina velikostí. Nám

„P r o t e s t a n t , který je věren synodálním otcům a který mezi jiným biblí, a byt' i jen protestantskou biblí ve školách si přál místo užitečných, odrůstající mládež na platné členy společnosti lidské vzdělávajících knih, n e m ů ž e býti zednářem v krásném slova smyslu.“

„Svaté a obrazy vzývající, (!) církevním formám věrný, na moc kněžskou, na peklo a očistec věřící k a t o l í k nemůže býti zednářem, léč by buď' zradil spolek (zednářský), anebo klamal církev.“

„Poznáváte tedy, který že ž i d nemůže býti zednářem? (Pravověrný!) – A to vše jen proto, že náš vysoký řád staví nad učení církevní m r a v n o s t' , s l o u č e n o u s o s v ě t o u !“

¹ Br.: M. S. P o l l a c k napsal dílo: „D i e T a p i s “ , Amst. 8°. – (Citát uvedený nahoře čteme na str. 247.)

svědčí br.: R ö n n e f a h r t v e S t a n d a l u.¹ Ať obhájci moderní zednářské školy nám vyvrátí smutnou, ale pravdivou skutečnost, že ze škol takových, kde zednářské zákony zavládly, nevycházejí děti plné hrubosti, vzdoru, neposlušnosti a neúcty? Nemají-li úcty k církevní autoritě, která ji budou mít k jinému? Snad k rodičům? Nikoliv! Spíše vystoupí syn před otce, jenž chce zbuřníka kárati, a drze mu řekne: „Ve škole, kam jsi mě posílal, učil jsem se, že jsem svoboděn, a proto si mohu dělati, co chci; neptám se po žádném božském, tím méně po oteckém příkazu; já si určuji směr jednání svého **sám!**“

Spartanské matky, odesílající svých synů do boje, říkaly: „Spíše tě chci viděti mrtvého, než slyšeti, žeš dal se na útěk“ — a dobré matky katolické řeknou také: „Přála bych si raději, synu, abys v dětství svém zemřel, než abych se na tobě dočkala, že budeš špatným člověkem!“

Nikde ve světě není dětí tak zvrhlých, jako jsou děti nihilistů v Rusku. Od otců k tomu jsou vedeny, neuznávají žádného státu, ani zákona, ani řádu. Odkudž pocházejí však nihilisté? Ne ze tříd prostých, ale ze zkažených tříd zvrhlých polovzdělanců!

Je všeobecně znám výrok hraběte M o n t a l e m b e r t a , jež pronesl za doby velkodušného boje episkopatu a katolíků francouzských o směr školy — v sezení 26. dubna r. 1844 v komoře pairů. Privil totiž: „Mezi ovocem vychování universitního stává skutečností, která (určitostí) převládá všechny ostatní a jest jasna jako slunce: mladíci (totiž), kteří opouštějí lůno rodinné se zárodkem víry, by vstoupili do studií universitních, vracejí se domů jako nevěrci!“ Podobně promluvil francouzský ministr P o r t a l i s před národním shromážděním.²

Vidouce, že i vlády poznaly zhoubný směr zednářské činnosti ve příčině školství a že jim odporují, domáhají se zednáři vším úsilím, aby měli rozhodný vliv u vládě. Kde se jim to podařilo (jako ku př. v Belgii), rozvinují činnost svou ve prospěch svůj. Roku 1863 vládlo v Belgii ministerstvo zednářské a ovocem jeho snahy byl zákon o 23 člancích, z nichž uvedeme jen patero nejkřiklavějších:

1. Otec nebo vdova jsou povinni sami přiváděti dítky do školy nucením.

2. Každé náboženské vyučování budiž potlačeno.

3. Ti rodičové, kteří by proti tomuto zákonu pochybili, budou zejména na seznam, na obecním domě zavěšený, napsáni.

¹ Týž praví (viz: „F r e i m a u r e r - Z t g .“ vom 28. Februar. J. 1874, S. 65.) k těm, kteří chtěli býti přijati do lože: „Jenom svobodné (beze všeho vlivu autority) sebeurčení dá naději na zdárné spolupůsobení na poli zednářském!“

² Viz: „N e u e W e c k s t i m m e n“ J. 1882. Maiheft S. 12, 13. „Je na čase, aby theorie před skutky mlčely: žádné vyučování bez výchovy, žádná výchova bez náboženství. Professoři přednášeli prázdným lavicím, poněvadž se lidé doslechli, že nebude se ve školách mluvíti o náboženství. Od desíti let rovná se vyučování nice; **náboženství** musí býti **základem** vychování!“

4. Tací rodiče musí zaplatiti pokutu jednoho sta franků (40 zl.) a kdyby neměli z čeho, donuceni budou ku práci 1–30 dnů k účelu obecnímu, po případě budou trestáni vazbou 1–5 dnů.

5. V případě tomto budou dítky otcovskému vedení odňaty.

Nuže, zde máte patero žeber z kostry zednářského zákona, to jest ta vyhlášená lidskost, ta svoboda, již chválou obsáhnouti nemůže ani frásím uvyklé péro zednářské.

Ano, velební bratří, až sem dosáhla zloba v tom jediném účelu se soustředící: „násilně, donucením zkaziti dobro v srdcích lidstva.“

Bohu budiž chvála, že uvědomělí, katoličtí rodičové vší silou těmto bídným snahám odporují, a přece zase budiž Bohu žalováno, že přece mnozí zvrhlí jsou svůdcům po vůli! Sláva budiž katolickému episkopatu a všemu kněžstvu, které obětmi a železným odporem právě v těch zednáři nejvíce ohrožených zemích (Belgii, Francii, Itálii) snahy bídné potírají. Sláva těm apoštolským mužům!

Abychom pak zlobu zednářův v tomto směru mohli ještě úplněji poznati, vybrali jsme některá dáta, jež jsou svědky kažení mládeže. Ve svobodných státech severoamerických nákaza dětí působením zednářů bují nesmírně, tak že v N o v . Y o r k u utvořena společnost na potlačení toho zla. Každý rok vyjde ročník s výkazem činnosti tohoto spolku. Ve zprávě z roku 1878 čteme: „Působením společnosti bylo zatčeno 48 osob pro svádění mládeže, z nichž 29 bylo soudně potrestáno. Zabaveno bylo 2800 liber knih vázaných, obsahu na nejvýše nemravného (a přece lože povykuje do světa, že náboženstvím její je „mravnost“), 465 necudných obrazů, 1,000.172 oplzlých psaní a písní. Veliký díl těchto, jedovatým bahnem zapáchajících spisův a obrazů byl rozšířen na veřejných školách. Jeden ze zřízenců této společnosti vypátral, že veliká třetina ze 40 žákyň (věkem vesměs pod 16 lét) jedné školy měla tato ďábelská díla v rukou. V jiné škole novoyorské téměř 100 žáků vesměs pod 16 lét četli ohavné ty spisy. Jediný zřízenec této společnosti shledal, že tato mravní nákaza hlodala na 23 školách novoyorských!“¹

V N ě m e c k u tomu také tak. V jistém městě, jak bylo evang. týdeníku pro Slezsko sděleno, tázal se ředitel školy děvčete I. třídy vyšší dívčí školy: „C o j e t o l á s k a?“ — Za odpověď mu dáno: „Sladká touha po miláčkově.“ To stalo se roku 1877 za přítomnosti revisora škol a mnohých rodičů při veřejné zkoušce. Časopisy z r. 1874 oznámily: Mladá děvčata dostala ku zpracování toto thema: „Pocity při prvním spatření poručíka husarského“, jež v Berlíně způsobilo sensaci. Představený jedné z tamních škol Š..., jež byla četně navštěvována děvčaty lepších kruhů, dal dívkám ku spracování pojednání „O přednostech ženění se a neženění.“ Uvážíme-li, že v téže třídě byla děvčata od 14–16 let, poznáme, že žádný moudrý nepotřebuje výkladu k těmto událostem. Podrobných příkladů (jichž máme po ruce počet věru úžasný) zde uvést nelze. Této mravní zhoubě však nelze se co diviti, uvažíme-li, že půjčo-

¹ Viz: „K ö l n . V o l k s z e i t u n g“, 25. Mai J. 1879.

váno dětem od dvanácti roků za četbu Lessingovu „Minna von Barnhelm“ a j.!!

A co v některých zemích našich? Terstský list „Cittadino“ přinesl r. 1877 přípis, v němž mnozí otcové synů, na zdejší reálce studujících, stěžovali si do nemravného vyučování téhož ústavu příslušným orgánům úředním. — A v čem asi záleželo ono nemravné vyučování? Slyšme! Učitelé tamnější dali žákům svým zpracovati vlasky tyto dvě úlohy:

1. „Jistý studující miluje hezké děvče — rodiče nepřejí tomu poměru — mladík zapřísáhne dívku, by s ním uprchla — což se mu podaří; mladý párek prchne a nalezne ve vzdálené zemi žádoucího štěstí.“

2. „Služebník miluje choť pána svého; ten pozná poměr ten a propustí sluhu, nešťastník vplíží se do zahrady, pod oknem své paní žaluje svůj osud — najednou zavzní rána — vzkřiknutí a — jest mrtev!“

Podobné úlohy může dáti jen ten učitel, jenž jest jist, že není se mu báti žádného trestu ze strany zákonův!

„Christlich-pädagogische Blätter“ oznámily před několika léty tuto událost:¹ „Jest známo, že vídeňská divadla jsou ve špatných peněžních poměrech; méně však známo jest, že vídeňská okresní školní rada viděla povinnost svoji pomoci divadlu z této tísně vedením mládeže „k návštěvě“ divadelních představení. Různé oběžníky kolovaly po vídeňských školách a programy a pozvání k návštěvě „Strampfertheater“ — u (Tuchlauben 16). To znělo poněkud jako pobídka — divadlo bylo opravdu — plno. Co tam dívky viděly? Dle programu toto: Obraz plný dráždidel a obrazivosti. Moderní zjevování duchů, hřbitovní scény z opery „Robert-d'ábel“; v pozadí jdoucí processí řeholnic, mrtvoly zvědající se z hrobův a — ballet.“² A to se dělo vybídnutím školních orgánův!

A přece se osmělují mnozí zastávati moderní školu takovouto, jakožto pramen veškerého štěstí lidstva!³

Pojďme do Francie, kde od doby veliké revoluce a zvláště od r. 1878 na- bylo vyučování děsné tvářnosti přičiněním br.: Gambetty a jeho stoupenců najmě vypuzením učitelův a učitelek z řádů, katolickou církví schválených, a zavřením škol církevních. Francie měla r. 1826 ku 20.000 elementárních škol se 2,400.000 žáky; r. 1876 však už 72.217 škol se 4,700.000 žáky. Čím více škol zed-

¹ Viz: „Neue Weckstimmen“ J. 1882, Feber-Heft; S. 21—22.

² „Köln. Volksztg.“ 10. Novem. J. 1879 připojily k této zprávě tuto větu závěrečnou: „Takto stará se školní úřad o vývoj lidský ve všech „dobrých a zlých“ stránkách naší padlé přirozenosti!“

³ Dr. Erasmus Schwaab pravil: „Národní školou, tímto pramenem všeho lidského blaha, obrodí se náš národ i mravně i politicky a už dnes vlastenci při pomyslu, co národní škola může učiniti a také učiní, mužným přesvědčením volají: „Rakouska ještě nebylo, ono jím teprve bude!“

nářských přibývalo, tím více rostl počet případů „zkaženosti mravní!“¹ (Neútočíme tímto nikterak na školy vůbec ani na orgány, kteří, opravdu jsou si vědomi velikého úkolu, dobře a příkladně si vedou!) V r. 1826 uvězněno bylo 30.637 osob, v r. 1878 pak – 110.264 osoby!

Tak tedy vypadá ve světle pravdy škola zednářská – a její ovoce!

V Německu, kde panující rodiny jsou vyznání protestantského, jest panovník zároveň biskupem zemským a tudíž spadá škola přímo pod zákon politický; ale kde jest panujícím náboženstvím katolické, jehožto práva biskupové i rodičové sami hájí – tam chtějí školu p o u z e státními zákony ovládat a nikoli spolupůsobením církevním, je zločin veřejného násilí proti právu lidskosti, je to svatokrádež!

A jak asi vypadá činnost zednářů v té veliké škole pospolitého života? Učí-li zednáři zásadám „humanity“, zásadám „mravnosti?“ Na odpověď nám postačí malá ukázka! Četli jsme v „*Jahrbücher der Verbreitung des Glaubens*“ J. 1883, Juni, 3. Heft. S. 231.: „Jak se dovídáme z veřejných listů, jest na příklad ve Vídni více „humánních ústavů“, řízených zednáři, které do světa hlásají, že se ujímají mládeže – arci rozumějme – podle zednářského způsobu! – Rakousko-uherský generální konsulát v *Marseillu* obdržel z *Buenos-Ayres* privátní dopis, že dva ruští židé obmýšlejí nastoupiti cestu z *Buenos-Ayres* do Evropy, by – jakož se už častěji událo – mladá děvčata z Rakouska-Uherska pro tamnější špatné domy zjednali. Oba mají při sobě více průvodních listův i pro sebe i pro zjednané dívky. Vstoupiti na loď hodlají v *Marseillu*!“

Taková jest tedy ta vyhlášená „mravnost“ zednářská!²

¹ I toto čerpáno z „*Neue Weckstimmen*“ J. 1882, Feber-Heft S. 22.

² P o z n á m k a I. Koho by zajímalo poznati četné zednářské professory a učitele v Německu jménem, necht' přečte si výtečnou stať G. M. Pachtlera S. J. „*Die Freimaurerei am Schulwesen*“, v níž jest podáno tolik a tak přesně psaných zajímavých objevů zednářské činnosti ve příčině školství, že čtoucí pozná snadně celou zlobu tajemného toho spolku. – Z uherských budtež zde jmenováni: br.: Antonín Berecz, ředitel vyšší dívčí státní školy; br.: Gabriel Antal, professor, Maurus Pisztor, professor právnické akademie v Prešpurku, Karel Thiering a Josef šl. Kiraly, ředitel, oba v Šoproni, Jiří Joannovics, člen akademie věd a j.

P o z n á m k a II. Nebude snad nezajímavo číselným poměrem stanoviti vedle sebe stav katolické církve na jedné a zednářů na druhé straně. – Že mezi uvedeným počtem katolíků přemnozí jsou skutečnými členy zednářů, kdož by o tom pochyboval! A proto necht' soudný čtenář počet věřících raději zmenší, nepřátel pak zvětší, čímž docílenu bude větší pravděpodobnost skutečného stavu věcí.

ČÍSELNÝ POMĚR

mezi církevní hierarchií (z r. 1888)

Díl země	Jméno státu	Počet			Poznámání
		bisk.	kněží	věřících	
V Evropě	v mocn. Rakouském	65	28.849	31,322.797	
	v Německu	25	18.580	16.518.703	V Sasku 1 apošt. praefekt a 1 apošt. vikář.
	ve Francii	85	33.568*	35.244.100	*) počet kněží zde přijat z r. 1857 „Nauč. slovník.“
	v Itálii	283	76.039	28,064.242	
	ve Španělsku	57	43.341*	16,167.875	*) počet kněží z r. 1860. „Nauč. slovník.“
	v Portugalsku	17	3.897	4,795.112	
	v Anglii	49	5.676	5,437.816	
	Skotsku				
	Irsku				
	v Belgii	6	6.000	5,132.820	v 2.971 faře
	v Rusku a Polsku	15	3.881	8,583.673	ve 2 zrušených bisk. (Chelm a Beiz) 266 far a 270.000 věřících.
	ve Švýcařích	6	2.064	1,253.464	2 apošt. praefekti a 1 apošt. vikář administr.
	v Holland. a Luxemb.	6	457	1.671.077	
	ve Švédsku	—	30	2.100	1 apošt. praefekt a 1 apošt. vikář.
	v Dánsku	—	28	5.000	1 apošt. praefekt.
na balkán. poloostř.	20	353	451.105		
		634	222.753	154,649.884	
V Africe	Spojené státy	73	7.770	7,785.000	7 apošt. vikariatův a 1 apošt. praefektura.
	Britská Amerika	26	2.380	2,280.000	5 apošt. vikarintův a 3 apošt. praefektury.
	Francouzský díl	2	200 (?)	375.000	3 apošt. praefektury.
	Mexiko	22	1.246*	10,500.000	*) 1 far. praefektura.
	Quatemala	5	200	2,750.000	
	Cuba-Colon (Haiti)	3	450	2,276.000	
	S. Domingo	1	?	300.000	
	Puerto Principe	5	100 (?)	1,000.000	
	Celá jižní Amerika	61	3.757	31.122.000	
		188	16.103	58.388.000	
V Africe	V Karthagu	1	53	50.000	
	v Alžíru	4	21	405.000	
	v ostatní Africe	20*	605	587.050	*) sluší rozuměti hodnotářův titulárních.
			25	679	1,042.050

V Austr.	V Australii veškeré	31	770	762.000	
		31	770	762.000	
	V cilickém patriarchátu	20	233	433.000	2 apoštolští vikáři a 1 apoštolský delegát.
	v cilickém jerusalémském patriarchátu	1	140	24.000	východní ritus má několik vlastních biskupů.
	v cilickém antiošském (maronit.) patriarchátu	9	55	274.000	
	v cilickém antiošském (melchitsk.) patriarchátu	13	65	100.000	
	v cilickém antiošském (syřském) patriarchátu	9	74	20.000	
	V Mesopotamii, Kurdistaně, v M. Armenii	9	71	60.000	
	Chaldeů v Babyloně	12	79	40.000	
	v Persii	1	?	8.600	1 apošt. praefekt, 1 apošt. vikář a 1 ap. coadjutor.
	v přední Indii	27	1153	1,226.300	2 apošt. vikariaty, 1 apošt. praefektura.
	v zadní Indii	—	155	89.000	5 apošt. vikariátů.
	v Manile	5	?	5,515.000	
	v Kambodži a Kočinč.	—	240	107.000	4 apošt. vikariaty
	v Tongingu	—	317	435.000	5 apošt. vikariátů a 1 biskup coadjutor.
	v Číně	36*	896	530.000	*) titulárních arcibiskup., 23 apošt. vikariaty.
	v Korei a Japanu	4*	83	50.000	*) titul. biskupův a 3 ap. vikariaty.
		146	3.661	8.992.200	

ÚHRNEM

Díl země	Počet		
	biskupů ¹	kněží	věřících
V Evropě	634	222.753	154,649.884
V Americe	188	16.103	58,388.000
V Asii	146	3.661	8,992.200
V Africe	25	679	1,042.050
V Australii	31	770	762.000
	1.024	243.966	223,834.134

¹ Sem nepočítáno vysokých hodností (apošt. vikariátův a praefektur), anot' číslo to postupem času se mění, vzrůstajíc, tak že všech hierarchických (i titulární v to čítajíc) hodností viz: Fromme's „Calender für den kath. Clerus Oesterreich-Ungarn's“, Wien 1889, S. 148. jest 1199.

a svobodným zednářstvem (z r. 1887)¹

Díl země	Jméno státu	Počet			Poznamenání vůbec
		velloží	loží	členů	
V Evropě.	v mocn. Rakouském	2	38	1.770	Úřední výkazy uher. určují toto věru směšně nízké číslo z ohledů politických. (!?)
	v Německu	8	460	42.076	
	ve Francii	4	409	26.500	
	v Itálii	3	150	9.000	
	ve Španělsku	3	425	30.300	
	v Portugalsku	1	114	8.000	
	v Anglii	2	2.082	164.000	
	v Skotsku	2	542	71.255	
	v Irsku	2	504	19.500	
	v Belgii	2	22*	1.850	*) V Belgii jeví se úpadek zednářství; byloť zde zajisté před několika léty 89 loží! Dle Pachtler a „Götze“ ještě r. 1875!
	v Rusku	*	*	*	V Rusku bylo na konci minulého století už do několika set loží zednářských! (R. 1774 bylo jich 220!)
	ve Švýcařích	2	39	2.651	
	v Holland. a Luxemb.	2	84	4.538	
	ve Švédsku	1	25	3.000	
v Dánsku	1	9	3.658		
na balkán. poloost.	1*	7*	700*	Tato čísla náleží přičísti království řeckému.	
		36	4.910	388.698	
v Americe.	Spojené státy	3+48+31*	10.326	596.400	*) 51 vellož. bělochů a 31 barevných.
	Britská Amerika	8+1*	592	28.120	*) 8 vellož. bělochův a 1 barevných.
	Francouzský díl	?	?	?	
	Mexiko	4	140	7.500	
	Quatemala	?	?	?	
	Cuba-Colon (Haiti)	1+1	114	5.300	
	S. Domingo	1	13	600	
	Puerto Principe	?	?	?	
	Celá jižní Amerika	9	622 (?)	41.775	
		107	11.807	679.695	

¹ Čísla tato, svob. zednářů se týkající, zahrnují v sobě ne zednářstvo vůbec, nýbrž pouze lože **svatojanské** čili **modré** a lože **vysokostupňové** čili **červené**.

			(?)		
V Africe.	v Karthagu	1 v Egyptě	8	400 (?)	Pachtler v „Götze der H.“ str. 571. považuje tyto 2 vellože za samostatné. – Taxil zná jen velloži v Libérii.
	v Alžíru	1 v Libérii	6	125	
	v ostatní Africe	1 v Tunisu	14 (?)	175 (?)	V jižní Africe působí 52 angl. loží, jež jsou vpočteny do počtu loží europ.
			3	30	700 (?)
V Australii.	V Australii veškeré	1 v Melbourne	19	1.200 (?)	Vellože tyto, jichž Taxil nezná, jsou jistě výstřelky velloží angl.
		1 v Adelaide	36	4.000 (?)	
			2	55	5.200 (?)
V Asii.	v přední Indii	?	?	?	Kolik zde asi působí angl. loží?
	v zadní Indii	?	?	?	
	v Číně				V Číně působí 8 anglických loží, jež jsou zahrnuty v počtu loží europ.
	v Korei a Japanu				V Japanu působí 4 anglické lože.

ÚHRNEM

Díl země	Počet		
	velloží	loží	členů
V Evropě	36	4.910	388.698
V Americe	107	11.807	679.695
V Africe	3	30	700
V Australii	2	55	5.200 (?)
	148	16.802	1,074.293

NĚKTERÉ DODATKY.

Lože jest místo určité, vhodné, kde zednáři jako v nějaké dílně budují o provedení svých plánů.

Zednáři čítají mnoho druhů. Známe zednáře:

1. modré, jinak svatojanské, také symbolické lože; modrými slují proto, že mají na zástěře modrou hedvábnou podšívku a že na modré stužce nosí odznaky; svatojanskými, že zednáři zakryti chtějí bezbožnost svoji uznáváním sv. Jana Křt. za svého patrona: symbolické nazývají se proto, že ne všichni bratřím povědomá jest „tajemná bratrská moudrost“, nýbrž že nesmírná většina jich spokojiti se musí pouhou formou, symbolem – obrazem;

2. čer ven é lože, zednáři mají odtud své jméno, že podšívka na jejich zástěře (jíž při schůzích svých užívají) a stužka, na níž nosí odznaky své, jsou barvy červené.

Červená lože různí se od modré počtem stupňů hodnostních, neboť, kdežto lože modrá zná toliko tři stupně (učenníky, tovaryše a mistry dle bývalého cechovního zřízení), čítá jich lože červená, čili vysokostupňová 33,¹ br.: Ragon vypočetl jich 900² a br.: Zille a br.: Schletter³ udávají počet různých členů na 1500!

Počet ten, jakož i předešlý jest až směšně veliký!

Lože červená (vysokostupňová) měla a má velikých nepřátel v zednářích loží modrých, kteří vidí v různých stupních hodnostních jakousi aristokratickou kastu a ta jest naproti myšlénce „bratrství.“

Lože modré jsou nejrozšířenější a těm téměř výhradně platilo naše pojednání.

3. Jsou i lože adoptované t. j. takové, které jsou více méně duchem příbuzny zednářství, ale nejsou s nimi jako údové spojeny.

K těm sluší řád Odd-Fellows, neodvislý řád zvláštních tovaryšů. Přijat může býti každý od 21–40 roků. Zápis členský stojí 10–15 doll. — Z příjmů pomáháno bratřím chudým, vdovám a sirotkům, podporováno výchovu mládeže a obstaráváno pohřby.

Všech členů vůbec jest asi 800.000, jichž jmění základní čítá 30 a roční příjem 4 milliony dolarů.

Spolek farmářů zednářských (v severní Americe) čítá v 5229 „stodolách“ (ložích) asi 500.000 členů, rozdělených na 4 hodnostní stupně. Členové přijímají se čestným slovem a ne přísahou jak ostatní.⁴

¹ Viz: Pachtlerovo dílo „Ber stille Krieg“, kde jsou jména stupňů těch naznačena.

² Viz: „Le Globe“, II. p. 279.

³ Viz: „Allgem. Handbuch der Freimaurerei.“

⁴ Přísahou věčné mlčelivosti bývá každý člen do lože přijat. Přísežních formulí je mnoho. Zde uvádíme jednu, jíž užíváno v Anglii. Zníť: „Slibuji a přísahám tímto, že nebudu nikdy na ničem ani pohyblivém ani nepohyblivém pod oblohou psáti, tisknouti, čmárati, vytesávat, vrubovati, rýti, kresliti anebo malovati nebo zobrazovati, čímž by jen jediná písmena nebo nejmenší znaménko... čitelné a čím by tajemství řádu mého mou nehodností vyzraženo býti mohlo. To slibuji slavně, upřímně a bez nejmenšího dvojsmyslu (nemaje v úmyslu ani dočasně zamlčet ani kdysi utéci ze řádu), kdežto žádného menšího trestu nadíti se nesmím, než že hrdlo mé probodeno, jazyk v samém kořeni vyříznut a mé tělo na mořský břeh vyvrženo, kde širé moře denně dvakrát přílivem a odlivem proudí.“

Poznámka. Časopisy zednářů mocnářství rakousko-uherského jsou takto pojmenovány: „Der Zirkel“ ve Vídni; „Die Sphinx“ ve Vídni; „Der Orient“ v Pešti; „Allg. oesterr. Freem. Zeitung,“ „Der freim. Beobachter.“ ...

Řád druidů povstal z klubu v Londýně r. 1781, majícího účelem vedle pobavení i podporu svých členů. Počet jich (v Americe, Australii a Anglii) páchí se na 100.000.

Řád samaritánský (z r. 1874) podporuje chudé, navštěvuje nemocné, pečuje o osiřelé členy, což vše s vůlí Boží se srovnává. Co se skrývá za tou lidskostí? Od podpory „bratří“ odvislí členové hledí si přízně dobrodinců svých a vděčně přijímají myšlenky a zásady „pánů“ svých za své. — Ó těch samaritánských dobrodinců!

Že židům nebylo dlouho povoleno přijatu býti do loží jiných, založili si výhradně židovské, vlastní lože. Slují „B'né berith = synové spolku.“ Je jich asi 210 loží a členů vůbec ke 20.000.

Jest ještě veliký počet spolkův a jednot různých, zvučných jmén s nátěrem čisté lidskosti, jež důkladně-li prohlédneme, nalezneme jen jeden, všemu zednářstvu společný, jednotný cíl: „Boj proti církvi a ústavním monarchiím a k tomuto boji odvádějme rekruty — ve školách!“

Tak vypadá svobodné zednářství!

Znajíce jeho sílu, zbraň a zuřivost', bděmež na stráží neúnavně, pozorně! Práporem naším budiž kříž s nápisem: „In hoc signo vinces!“¹

¹ V tomto znamení (kříže) zvítězíš!; pozn. editora.